

สิทธิวิไลซ์ โปรโตคอลเซชัน 3

แมนทิส เกมบิต

คำโปรย

สองปีแห่งความสงบสุขอย่างแท้จริง โลก
เชื่อว่าผิตนนี้ถูกขับไล่ออกไปแล้วด้วยการจับ
กุมเคลาส์ ริกเตอร์ แต่สำหรับวิลเลียมและหลิน
เว่ย ความเจ็บงั้นนั้นดังจุนหูนวก แมนทิสไม่ใช่
มนุษย์แต่มันคือแนวคิด—ระบบอำนาจที่
สมบูรณ์แบบและปกป้องตนเอง และระบบไม่ได้
แสวงหาการแก้แค้น พวกเขาเพียงแค่ปรับเทียบ
ใหม่ สัญญาณแรกของการปรับเทียบใหม่ไม่ใช่
กระสุนปืน แต่เป็นเสียงกระซิบ แหล่งข่าวใน

บริษัทลงทุนวอลสตรีทติดต่ovilเลียมด้วย
ประโยคเดียวที่น่าฉงนใจว่า "กองทุนลาซาร์ส
กำลังดำเนินการอยู่ การเก็บเกี่ยวกำลังเริ่มต้น
ขึ้น" ข้อความจบลงด้วยสัญญาณรบกวน และ
แหล่งข่าวถูกพบเสียชีวิตในอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา
โดยเจ้าหน้าที่เป็นสาเหตุของภาวะเลือดออกใน
สมองอย่างรุนแรง ไม่มีบาดแผลใดๆ รวากับว่า
สมองของเขาถูกปิดลง

สำหรับวิลเลียม ฮอว์และหลิน เว่ย ความเสียบงัน
นั้นดังจนหูหนวก

พวกเขาแลกเปลี่ยนหน้ากับสงครามที่เย็นชาและ
ยึดเยื้อกว่า นั่นคือสงครามแห่งการเฝ้าระวัง ชีวิต
ของพวกเขาเต็มไปด้วยกระแสน้ำข้อมูลที่ถูก
ตรวจสอบ รายงานการกukulที่ถูกอ้างอิงโยงโยง

กัน และการจ้องมองเศรษฐกิจเงาของโลกอย่าง
ไม่หลับไม่นอน การต่อสู้ยังไม่สิ้นสุด แต่มันกลับ
ถูกกลืนกินไปภายใน

แพลตฟอร์มลอนดอนของวิลเลียมเป็นอนุสรณ์
สถานแห่งความหลงใหลครั้งใหม่นี้ ผั่งด้านหนึ่ง
ที่ครั้งหนึ่งเคยว่างเปล่า ตอนนี้กลับกลายเป็นผืน
พรมแห่งความบ้าคลั่งเต็มไปด้วยเศษ
หนังสือพิมพ์ บันทึกทางการเงิน และภาพถ่ายที่
เชื่อมโยงกันด้วยใยแมงมุมสีแดง หนังสือของเขา
เกี่ยวกับคดีริกเตอร์วางอยู่บนชั้นวาง เป็นถ้วย
รางวัลที่เขาไม่เคยมองเลย งานที่แท้จริงอยู่บน
ผั่ง คินนี่เขาพบตัวเองที่นี้ สายฝนที่ไหลรินผ่าน
หน้าต่างราวกับน้ำตาที่ไหลลงบนกระจกสกปรก
ร่องรอยความเชื่อมโยงระหว่างมหาเศรษฐี
เทคโนโลยีในแคลิฟอร์เนียกับการเข้าซื้อกิจการ

เหมืองแร่อย่างกะทันหันและน่าสงสัยในแอฟริกา
ตะวันตก

สายโทรศัพท์ที่ปลอดภัยของเขา อุปกรณ์
เข้ารหัสขนาดใหญ่ ส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้ว เสียงที่
ทำให้หัวใจของเขาเต้นแรงอยู่เสมอ

มันเป็นหมายเลขที่ไม่รู้จักและสับสน เขาตอบ
อย่างระมัดระวังว่า "ไปชอว์"

เสียงปลายสายเป็นชายหนุ่ม เต็มไปด้วยความ
ตื่นตระหนกอย่างรุนแรงจนรู้สึกเหมือนเป็นเรื่อง
ของกายภาพ "วิลเลียม ชอว์? นักข่าวเหรอ? ผม
อ่านหนังสือของคุณแล้ว ผม... ผมทำงานที่กริฟ
ฟอน แคปิตอล ผมชื่อเบน เบน โคลสัน"

"ผมฟังอยู่ เบน"

วิลเลียมพูด ขณะที่สัญญาตญาณนักข่าวของเขา ยังคงตั้งกล้องอยู่ กริฟฟอนเป็นบริษัทลงทุนเก่าแก่ที่เก่าแก่ เป็นบริษัทที่ดำเนินงานด้วยความเชื่อมั่นอย่างเจียบๆ ยาวนานหลายศตวรรษ

"มีกองทุนหนึ่ง เป็นกองทุนภายใน นอกบัญชี เราเรียกว่ากองทุนลาซาร์ส" คำพูดของเบนดังมาด้วยเสียงกระซิบที่เรงรีบและเหนียวหอบ "มันเจียบเหงามาหลายปีแล้ว แต่มันเพิ่งตื่น การโอนเงินเริ่มต้นขึ้นเมื่อเช้านี้ หลายพันล้าน เคลื่อนตัวผ่านเซลล์ที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน อัลกอริทึมซับซ้อนจน... รู้สึกเหมือนมีชีวิต"

วิลเลียมกำลังบันทึกเสียงอยู่ ปากกาของเขาวาง
อยู่บนสมุดบันทึกเล่มใหม่ "เป้าหมายคืออะไร?
แผนคืออะไร?"

"ฉันไม่รู้! นั่นแหละประเด็น! มันไม่ได้มุ่งเป้าไปที่
บริษัทหรือสกุลเงิน แต่มัน... การวางตำแหน่ง
ตัวเอง มันคือการซื้อข้อมูลล่วงหน้า สิทธิการใช้
น้ำ นี่จากรัฐที่ล้มละลาย... มันเหมือนกับ... มัน
เหมือนกับการเตรียมพื้นที่" เสียงชายหนุ่มแหบ
พร่า "เจ้านายของฉัน เขาเพิ่งเซ็นอนุมัติ เขาดู...
สงบ เขาพูดส่วนที่เจียบออกมาดั่งๆ คุณซอร์ เขา
มองมาที่ฉันแล้วพูดว่า 'การเก็บเกี่ยวกำลัง
เริ่มต้น'"

ประโยคนั้นกระแทกเข้าไปในท้องของวิลเลียม
ราวกับเศษน้ำแข็ง การเก็บเกี่ยว

สายโทรศัพท์ค่อยๆ หายไปเป็นสัญญาณรบกวน
ดิจิทัลที่ดั่งระฆัง "เบน? เบน อยู่ไหม?"

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น จากนั้นก็มีเสียงกระซิบสุดท้าย
ที่ฟังดูอึดอัด "มันเห็นฉัน—"

สัญญาณขาดหาย

วิลเลียมขยับตัวก่อนที่เสียงสัญญาณโทรศัพท์
จะดังขึ้น นิ้วของเขาเลื่อนไปตามแป้นพิมพ์
ดิ่งฟีดข่าวและเครื่องสแกนของตำรวจขึ้นมา เขา
โทรหาหลิน เว่ย

หนึ่งชั่วโมงต่อมา เรื่องราวก็แตกกระจาย เบน
โคลสัน นักวิเคราะห์เชิงปริมาณวัย 28 ปีจากก
ริฟฟอน แคปิตอล ถูกพบเสียชีวิตในอพาร์ต

เมนต์สูงของเขา รายงานเบื้องต้นของตำรวจที่
หึ่งงุนงงและระมัดระวัง ระบุว่ามီးเลือดออกในสมอง
อย่างรุนแรง ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ ไม่มีการบังคับ
เข้า ไม่มีประวัติการเจ็บป่วยใดๆ ราวกับว่าสมอง
ของชายหนุ่ม ซึ่งเป็นเครื่องจักรอันชาญฉลาดที่
ใช้ตรรกะและตัวเลข ได้... ปิดการทำงานลงอย่าง
กะทันหัน

หลิน เว่ย ยืนอยู่ท่ามกลางความเงิบสับสนและไร้
ชีวิตชีวาของสำนักงานอินเทอร์เน็ตพลแห่งใหม่
ของเธอในเมืองลียง วิวนี้มองเห็นลานบ้านที่
ตกแต่งอย่างสวยงาม ราวกับภาพแห่งความเป็น
ระเบียบเรียบร้อยแบบยุโรป แต่ไฟล์บนหน้าจอ
ของเธอ ซึ่งเป็นรายงานเบื้องต้นของเจ้าหน้าที่
ชันสูตรศพที่ส่งต่อผ่านช่องทางลับ กลับบอกเล่า
ถึงความวุ่นวายที่ขัดต่อคำสั่งนั้น

เสียงของวิลเลียมดังออกมาจากหูฟังที่แน่นหนา
ฟังดูตึงเครียดและคุ่นเคย “คุณเคยเห็นมันไหม”

“ฉันเคยเห็น” หลิน เว่ย

ยืนยันด้วยน้ำเสียงที่สงบ แต่ข้อนิ้วของเธอขีด
เฟือดตรงขอบโຕ้ะ “ไม่มีสารพิษ ไม่มีบาดแผล
ทางกาย เป็นไปไม่ได้ทางการแพทย์”

“สุธามเรียกมันว่า ‘ฆาอย่างสะอาด’ เขาไม่เคย
ไต่ยีนอะไรแบบนี้มาก่อน” วิลเลียมตอบ เห็นได้
ชัดว่าเขาารู้สึกหงุดหงิด

“มันไม่ใช่กระสุน ไม่ใช่ยาพิษ มันคือข้อความ”

“ข้อความ”

หลิน เวย เห็นด้วย สายตาของเธอเปลี่ยนจากรายงานไปยังรายงานสดของตลาดการเงินโลก ความผิดปกติเล็กๆ น้อยๆ นับสิบที่ดูเหมือนจะไม่เกี่ยวข้องกันปรากฏขึ้นที่ขอบของซอฟต์แวร์ จดจำรูปแบบที่เธอสร้างขึ้น

"และการสาธิต ริชเตอร์ใช้ความรุนแรงเป็นเครื่องมือ เป็นเครื่องมือที่ยุ่งยากและจำเป็น นี่... นี่คือการแม่นยำ นี่คือระบบที่ไม่เพียงแต่กำจัดภัยคุกคาม แต่ยังลบล้างด้วยประสิทธิภาพทางคลินิก"

เธอมองภาพความผิดปกติอย่างหนึ่ง นั่นคือการเข้าซื้อที่ดินทำกินอย่างเงียบๆ ครั้งใหญ่ใน

คาศักสถานโดยบริษัทบงหน้า ซึ่งจนกระทั่งเมื่อ สัปดาห์ที่แล้วยังเป็นองค์กรที่นิ่งเงียบ บงหน้าซึ่ง เต็มที่ก่อตั้งโดยหนึ่งในแนวร่วม "การกุศล" ของ ริชเตอร์

"เขาพูดถูก วิลเลียม คำพูดสุดท้ายของเบน โคล สัน" เสียงของหลิน เว่ยแฝงลง เย็นชาและ วิเคราะห์ เหมือนที่เคยเป็นเสมอเมื่อเธอเผชิญกับ ความจริงอันน่าสะพรึงกลัว "แมนทิสไม่ใช่มนุษย์ มันคือแนวคิด ระบบอำนาจที่สมบูรณ์แบบ ปกป้องตนเอง และจำลองตนเองได้ เราไม่ได้ฆ่า มัน เราบังคับให้มันพัฒนา"

บนหน้าจอ ข้อมูลทางการเงินยังคงไหลริน ราว กับสายธารแห่งตัวเลขและแสงสว่าง แต่สำหรับ หลิน เว่ย ตอนนี้มีมันดูเหมือนเป็นสิ่งที่อื่นไปโดย

สิ้นเชิง ระบบประสาทของนักล่าที่พวกเขาเพิ่งจะ
มองเห็นแวบเดียว กำลังตื่นจากหลับไหล เจตนา
ของมันยากจะเข้าใจและเก่าแก่พอๆ กับตลาด

ระบบไม่ได้แสวงหาการแก้แค้น แต่มันเพียง
ปรับเปลี่ยนใหม่

และการเก็บเกี่ยวก็เริ่มต้นขึ้น

สารบัญ

หน้า 14 ตอนที่ 1: มือที่มองไม่เห็น

หน้า 38 ตอนที่ 2: ผีในสายไฟ

หน้า 57 ตอนที่ 3: การเก็บเกี่ยว

หน้า 74 ตอนที่ 4: กระจกแตกร้าว

หน้า 93 ตอนที่ 5: กระจ่างขาว

หน้า 109 ตอนที่ 6: อัลกอริทึมของปีศาจ

หน้า 125 ตอนที่ 7: ทางเลือกที่คิดไม่ถึง

หน้า 142 ตอนที่ 8: มหาวิหาร

หน้า 161 ตอนที่ 9: ตัวแปรของมนุษย์

หน้า 183 ตอนที่ 10: โลกแห่งแฟร็กทัล

ตอนที่ 1

มือที่มองไม่เห็น

"กองทุนลาซาร์ส" คือวิญญานในกลไกทางการเงินระดับโลก แหล่งเงินทุนมหาศาลที่เคลื่อนไหวอย่างมีวิสัยทัศน์เหนือธรรมชาติ มันไม่ได้ทำนายการเปลี่ยนแปลงของตลาดเพียงอย่างเดียว แต่ยังเป็นสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นด้วย วางแผนการล่มสลายทางเศรษฐกิจในประเทศกำลังพัฒนา และซื้อโครงสร้างพื้นฐานสำคัญของพวกเขาด้วยเงินเพียงเล็กน้อย หน่วยงานเฉพาะกิจของหลิน เว่ยไร้อำนาจ กองทุนนี้ดำเนินงานผ่านอัลกอริทึมการซื้อขายปัญญาประดิษฐ์ (AI) ที่ถูกกฎหมายที่ซับซ้อน หนทางเดียวที่พวกเขาทำได้คือวิธีการสังหารต้นตอ นั่นคือต้นแบบอาวุธประสาทอุปกรณ์ที่สามารถกระตุ้นโรคหลอดเลือดสมองแบบเจาะจงเป้าหมายผ่านคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าเฉพาะจุด เทคโนโลยีนี้ชี้ไปที่ "อีเธอร์" บริษัท

เทคโนโลยีชีวภาพยักษ์ใหญ่ในซิลิคอนแวลลีย์ที่
โด่งดังในด้านเทคโนโลยีทางการแพทย์อันล้ำ
สมัย ผู้ก่อตั้ง อีเลียส แวนซ์ อัจฉริยะผู้สันโดษ
เป็นวิญญูณอีกแบบหนึ่ง ชายผู้เชื่อว่า
มนุษยชาติคือโครงการที่มีข้อบกพร่องและ
ต้องการการปรับปรุง

ฝนที่ตกบนนิโอ-ซานฟรานซิสโกไม่ใช่เป็นน้ำ
แต่เป็นคราบมันเยิ้มเรืองแสง เคลือบโครเมียม
และคอนกรีตเป็นเส้นนีออนซีดๆ จากชั้น 150
ของแผนกอาชญากรรมทางการเงินของอินเทอร์เน็ตอร์
โพล เจ้าหน้าที่หลิน เว่ย มองดูเมืองที่ฉายแสงจ้า
ลงสู่พลบค่ำอันยาวนาน ข้างล่างนี้ "กองทุน
ลาซาร์ส" เป็นเพียงแค่อีชื่อ เรื่องเล่าผีๆ ที่เหล่า
พ่อค้ากระซิบหลังจากดื่มวิสกี้ชนิดไปสามแก้ว
แต่ที่นี่ ในศูนย์บัญชาการอันแสนแห่งแล้งของ

เธอ มันคือแขนขาที่ไร้วิญญาณของเศรษฐกิจ
โลก มืออันใหญ่โตที่มองไม่เห็นซึ่งเอื้อมถึง
ประเทศอธิปไตยและบีบรัดจนเส้นเลือดใหญ่ทาง
เศรษฐกิจของพวกเขาแตกสลาย

ไคโตะ ทานากะ คู่หูของเธอ กระแทกดาต้าแพ
ดลงบนโต๊ะกระจก หน้าจอโฮโลแกรมสั้นไหว
ฉายแสงสีฟ้าอ่อนบนใบหน้าที่บึ้งตึงของเขา "อีก
ที่หนึ่ง บัวโนส์ไอเรส หุ่นสำรองลิเทียมของพวกเขา
เขาตอนนี้เป็นของบริษัทเซลล์ที่จดทะเบียนกับตู้
ป.ณ. ในดาต้าสเฟียร์ของวานูอาตู กองทุนนี้ถูก
ย้ายออกไปสามชั่วโมงก่อนที่ธนาคารกลางของ
พวกเขาจะรู้ด้วยซ้ำว่ากำลังล่มสลาย"

หลินไม่หันออกจากหน้าต่าง "การมองเห็น
ไกลเหนือธรรมชาติ นั้นแหละที่นักวิเคราะห์เรียก
มัน เหมือนกับว่ามันคือเวทมนตร์"

"มันไม่ใช่เวทมนตร์" ไคโตะโต้กลับด้วยน้ำเสียง
ที่ต่ำต้อย "มันคือนักล่า มันไม่ได้แค่ทำนายการ
เปลี่ยนแปลงของตลาด แต่มันวางแผน มันสร้าง
พายุ แล้วขายร่มเพียงคันเดียว"

หน่วยปฏิบัติการของพวกเขาคือทีมที่ดีที่สุด
ในโลก เป็นกลุ่มคนที่เฉียบแหลมและเทคโนโลยีล้ำ
สมัย แต่พวกเขากลับไร้อำนาจโดยสิ้นเชิง
กองทุนลาซาร์สดำเนินงานผ่านอัลกอริทึมการ
ซื้อขาย AI ที่ถูกกฎหมายและเป็นอิสระอย่าง
ซับซ้อน มันเป็นระบบที่ออกแบบมาให้ไม่มี

กัปตัน ไม่มีลูกเรือ มีเพียงเจตจำนงที่มุ่งแสวงหา
ผลกำไรอย่างไม่หยุดยั้ง

ช่องโหว่เดียวของพวกเขาในป้อมปรากราดิจิทัล
นี้ไม่ใช่ดิจิทัลเลย มันถูกเขียนขึ้นด้วยภาษาที่
เจียบงันและกริตรี่องของเส้นประสาทสมองของ
คนตาย

"แหล่งข่าว" หลินพูดพลางหันไปมอง ดวงตาที่
มีดมนและเหนียวล้าของเธอสบตากับโคโตะ
"เรามาทบทวนกันอีกครั้ง"

ฉากไฮโลแกรมกลับมีชีวิตชีวาขึ้นมากกลางห้อง
อพาร์ตเมนต์หรูในตึกเอเพ็กซ์ ทาวเวอร์ส
ตกแต่งด้วยโทนสีขาวเรียบง่ายและแสงไฟ
โดยรอบ ชายคนหนึ่งชื่ออาริส ธอร์น ผู้จัดการ

ฝ่ายข้อมูลและโลจิสติกส์ระดับกลางของ
Aether Corp นอนแผ่หลาอยู่บนพรมราคา
แพง ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ใดๆ ไม่มีการบังคับ
เข้า ไม่มีสารพิษในกระแสเลือด รายงานของ
เจ้าหน้าที่ชั้นสูตรศพคือผลงานชิ้นเอกแห่งความ
สับสนทางการแพทย์: เหตุการณ์หลอดเลือด
สมองที่ร้ายแรงและมีเป้าหมายชัดเจน โรคหลอดเลือด
สมองที่ถูกออกแบบมาอย่างสมบูรณ์แบบ
เพื่อฆ่าคนเพียงคนเดียวและปล่อยให้ห้องนี้ไม่มีใคร
ใครแตะต้อง

"อาวุธ" ไคโตะกล่าวพลางดึงแผนผังที่
ผู้เชี่ยวชาญด้านอาวุธของพวกเขารวบรวม
ขึ้นมา "ต้นแบบของตัวทำลายระบบประสาท มัน
กระตุ้นคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าเฉพาะที่ ปรับให้เข้า
กับความถี่เฉพาะของสนามชีวจังหวะในสมอง

มนุษย์ มันทำให้สมองของคุณหยุดทำงานอย่าง
แท้จริง"

เทคโนโลยีนี้น่าสะพรึงกลัว นักฆ่าเงียบที่มองไม่
เห็น และมันชี้ไปยังที่แห่งหนึ่งด้วยความมั่นใจ
อย่างน่าหวาดหวั่น นั่นคือ "อีเธอร์" ซื่อนั้นลอย
อยู่ในอากาศ บริสุทธิ์บริสุทธิ์และไม่มีใครแตะ
ต้องได้ เจกเช่นสำนักงานใหญ่ของบริษัทที่อยู่
อีกฟากหนึ่งของอ่าว ยักษ์ใหญ่ด้าน

เทคโนโลยีชีวภาพแห่งซิลิคอนแวลลีย์ มีชื่อเสียง
ในด้านเทคโนโลยีทางการแพทย์อันปฏิวัติ
วงการที่รักษาโรคที่รักษาไม่หายได้นับสิบโรค
ภาพลักษณ์ต่อสาธารณชนของพวกเขาคือ
ความก้าวหน้าที่เสียสละ

หลินหยิบแฟ้มขึ้นมา น้ำหนักที่หนักอึ้งของแฟม
นั้นเปรียบเสมือนความสบายใจท่ามกลางพายุ
ดิจิทัล แฟมนั้นบรรจุประวัติของผู้ก่อตั้งอีเธอร์
อัจฉริยะผู้สันโดษ อีเลียส แวนซ์ "วิญญูณอีก
แบบหนึ่ง" เธอพิมพ์

"เขาไม่ให้สัมภาษณ์ ไม่ปรากฏตัวในการประชุม
ผู้ถือหุ้น ชายคนนี้เป็นแค่วิญญูณ" ไคโตะ
กล่าวพลางพิงโตะ "แต่ปรัชญาของเขาไม่ใช่
แบบนั้น ฉันเคยอ่านวิทยานิพนธ์ระดับปริญญา
เอกของเขา เขาไม่ได้มองว่าโรคหรือความ
เหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไข
เขามองว่ามันเป็น... ข้อผิดพลาดของระบบ บั๊ก
ในซอร์สโค้ดของมนุษยชาติ"

อากาศในศูนย์บัญชาการเริ่มหนาแน่นขึ้น
เสียงฮัมของเซิร์ฟเวอร์ดังราวกับลมหายใจอัน
ร้อนรุ่มของสัตว์ร้าย หลินเดินไปยังโฮโลแกรม
ของอีไลอัส แวนซ์ ชายผู้มีดวงตาที่เฉียบคมและ
รอยยิ้มที่ดูเหมือนจะไม่ปรากฏแก่พวกเขา ชาย
ผู้เชื่อว่ามนุษยชาติคือโครงการที่มีข้อบกพร่อง
และต้องการการปรับปรุง

"แล้วกองทุนลาซาร์สล่ะ?" หลินถาม ชิ้นส่วน
ต่างๆ ประกอบกันเป็นภาพโมเสกที่น่า
สะพรึงกลัว "มันไม่ใช่แค่ทำเงินใช่ไหม? มันคือ
การทดสอบความเครียด มันระบุระบบระดับชาติ
ที่อ่อนแอและ 'ทำงานผิดปกติ' และวางแผนล่ม
สลาย เป็นการรีบูตแบบบังคับ"

"จากนั้น Aether หรือบริษัทในเครือฉบับไม่ถาวร ก็เข้ามา" ไคโตะพูดจบ ชื่อนี้ขาวซีดขณะจับ โต๊ะไว้ "พวกเขาซื้อโครงข่ายไฟฟ้า ระบบน้ำ และศูนย์กลางข้อมูล พวกเขาไม่ใช่แค่ซื้อ โครงสร้างพื้นฐาน หลิน พวกเขากำลังซื้อสาย จุง"

เสียงแจ๊สเตือนดังขึ้นอย่างฉับพลันจากคอนโซล หลีก ทำลายความฝันอันมีดมนของพวกเขา ไคโตะหมุนตัว นิ้วของเขาพุ่งผ่านอินเทอร์เฟซ "เราเจอเป้าหมายแล้ว"

"เกี่ยวกับกองทุนเหรอ?" หลินอยู่ข้างๆ เขา ในทันที

"ดีขึ้นแล้ว เกี่ยวกับอาวุธ" เขาเปิดดูถ่ายทอดสด จากกล้องโดรน ภาพนั้นแสดงให้เห็นโกดังทรุด

โทรมในย่านอุตสาหกรรมเก่า ก้อนเนื้อร้ายบน
ผิวแววาวของเมือง “ลายเซ็น EM ที่ผิดปกติ
เหมือนกับโปรไฟล์เรโซแนนซ์ที่เราดึงมาจากอ
พาร์ตเมนต์ของธอร์น มันจางๆ แต่มันอยู่ตรง
นั้น”

“นี่คือกับดัก” หลินพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย
มันไม่ใช่คำถาม กองทุนลาซาร์สระมัดระวัง
เกินไป สะอาดเกินไป สัญญาณร้ายเป็นความ
ผิดพลาด และอุบัติเหตุก็ไม่เคยผิดพลาด

“แน่นอน” ไคโตะตอบ รอยยิ้มดูร้ายปรากฏบน
ใบหน้า เขายัดแม็กกาซีนเข้าไปในปืนพก เสียง
เป็นโลหะและดังกังวานในห้องที่เงียบสงบ “แต่

มันเป็นประตูด่านเดียวที่เปิดออก คุณจะยืนเคาะ
อยู่ตรงนี้ หรือเราจะเข้าไปข้างใน?"

สายตาของหลินมองจากใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส
ของเอเลียส แวนซ์ ไปยังภาพถ่ายทอดสดจาก
โกดังที่เปียกฝนและเป็นสนิม มือที่มองไม่เห็น
กำลังยื่นกำปั้นออกมา เพื่อทำความเข้าใจกับผี
พวกเขาต้องก้าวเข้าไปในที่สังหารของมัน

"ไปกันเถอะ" เธอพูด เสียงของเธอแทรกผ่าน
เสียงฮัมของเครื่องใช้ไฟฟ้า "ถึงเวลาแล้วที่จะได้
เห็นว่ามือนี้ทำมาจากอะไรกันแน่"

ยานโกดังมีกลิ่นสนิม น้ำเน่า และกลิ่นไอโซน
จากก้อนน้ำไฟฟ้าเถื่อน ฝนที่นี้เป็นเพียงฝนที่ชะ
ล้างคราบสกปรกจากหลายทศวรรษให้ไหลลงสู่

แม่น้ำที่เปื้อนคราบน้ำมันตามถนนยางมะตอยที่
แตกร้าว รถเก๋งหุ้มเกราะของพวกเขาหยุดนิ่ง
เงียบอยู่ห่างออกไปหนึ่งช่วงตึก เครื่องยนต์ส่ง
เสียงกระซิบท่ามกลางสายฝนที่เทกระหน่ำ

"ความร้อนมันและทะเล" ไคโตะพึมพำพลาจ้อง
มองเครื่องสแกนมือถือ "หนาวเหน็บไปหมด ทั้ง
อาคารกำลังอ่านค่าอุณหภูมิโดยรอบ ความร้อน
จากคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าเป็นสิ่งเดียวที่อุ่น และมัน
... แปรปรวน เหมือนจังหวะการเต้นของหัวใจ"

หลินบรรจกระสุนในปืนพก เสียงคลิกดังก้องไป
ทั่วรถ "ไม่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคอย
สแกนรอบนอก พวกเขาไม่ได้คาดหวังว่าจะมีผู้
มาเยือน พวกเขากำลังคาดหวังว่าจะมีเหยื่อ"

พวกเขาย่อตัวลงพร้อมกัน เงาลอยผ่านเงา
ขนาดใหญ่ ทางเข้าหลักเป็นบานประตูหน้าต่าง
ที่เป็นสนิมปิดสนิท ประตูบริการด้านข้างเปิด
ออกสู่กุญแจอิเล็กทรอนิกส์ของไคโตะพร้อมกับ
เสียงถอนหายใจอย่างยอมแพ้ อากาศที่พัดผ่าน
ออกมานั้นเย็นเยือก แห้ง และมีกลิ่นเหม็น
เหมือนห้องทดลอง ซึ่งตรงกันข้ามกับสภาพเนา
เปื่อยของสิ่งมีชีวิตภายนอก

ภายในคือมหาวิหารแห่งอุตสาหกรรมที่ถูกลี้ม
เลื่อน เครื่องจักรโครงกระดูกสูงตระหง่านทอด
เงาบิดเบี้ยวยาวเหยียดลงในลำแสงคบเพลิง
ความเงียบสงัดนั้นไร้ที่ติ มีน้ำหนักกดทับลงบน
ตัวพวกมัน

เสียงแตก "ทานากะ มีอะไรเหรอ?" เสียงของ
หลินดังก้องอยู่ในระบบสื่อสารใต้ผิวหนังของ
พวกเขา

"ไม่มีอะไร มันสะอาดเกินไป ไม่มีฝุ่นรบกวน ไม่มี
รอยเท้าที่เพิ่งเกิดขึ้น" โคอโตะตอบเสียงหนัก
แน่นและเคร่งเครียด "สัญญาณมาจากกลาง
สนาม ฉันกำลังเคลื่อนที่ไปทางด้านข้าง"

หลินก้าวไปข้างหน้า อารมณ์ของเธอลากไปตาม
เส้นทางที่มันคงท่ามกลางความมืดมิด หัวใจของ
เธอเปรียบเสมือนกลองในอก แต่ละจังหวะที่เต้น
เป็นเครื่องเตือนใจถึงความตายอันเงิบงันและไร้
เสียงของอริส ธอร์น เเงาทุกเงาราวกับชายคน
หนึ่งกำลังถืออุปกรณ์ที่สามารถหยุดหัวใจของ
เธอได้โดยไม่สงเสียง

เธอก้าวเข้าสู่พื้นที่โล่งท่ามกลางเครื่องจักร ตรง
กลางมีโตะหันสมัยตั้งอยู่ตัวเดียว เกาะเหล็กขัด
เงาในทะเลแห่งความเสื่อมโทรม บนโตะมี
อุปกรณ์ขนาดเล็กเพรียวบางวางอยู่ ขนาดไม่
ใหญ่ไปกว่าหนังสือเล่มหนึ่ง มันกำลังเต้นเป็น
จังหวะด้วยแสงสีฟ้าอ่อนๆ ภายใน สั่นไหวไป
ตามจังหวะของการอ่านค่าบนเครื่องสแกนของ
ไคโตะ

"มันคือตัวปล่อยแสง" เสียงของไคโตะยืนยันใน
หูของเธอ "มันแค่... นั่งอยู่ตรงนี้"

"อย่าเข้ามาใกล้กว่านี้นะ ไคโตะ" หลินสั่ง
สัญชาตญาณของเธอกรีดร้อง "มันคือเหยื่อล่อ
กับดักคือ—"

โลกกลายเป็นสีขาว

แสงไฟอาร์คสว่างจ้าขึ้นเบื้องบน สาดส่องไปทั่ว
โกดังด้วยแสงจ้าจ้า หลินยกแขนขึ้นปิดตา เซ
ถอยหลัง ร่างที่สวมชุดเกราะสีดำเข้ารูปกำลัง
โรยตัวลงมาจากคาน การเคลื่อนไหวเสียบเขียบ
และสิ้นไหล พวกเขาไม่ได้พกอาวุธปืนที่มองเห็น
ได้ มีเพียงอุปกรณ์แปลกๆ คล้ายถุงมือในมือ
ขวาเท่านั้น
"สัมผัส!" ไคโตะตะโกน

แรงที่มองไม่เห็นพุ่งเข้าใส่เครื่องจักรที่อยู่ข้างๆ
หลิน ไม่ได้ทำให้ระเบิด แต่กลับทำให้มันสั่น
สะท้านและยุบเข้าด้านในราวกับถูกหมัดยักษ์บด
ขยี้ เสียงนั้นคือเสียงกรีดร้องที่ดังสนั่นหวั่นไหว
ของโลหะที่ถูกทรมาน
พวกเขาไม่ได้พยายามฆ่าพวกเรา หลินตระหนัก
ได้ด้วยความหวาดกลัว พวกเขากำลังสาธิต

"ไคโตะ ฤงมือของพวกมัน! พวกมันคืออาวุธ!"
เธอพุ่งไปด้านหลังเครื่องปั่นไฟหนัก ขณะที่พลัง
อีกชุดหนึ่งพุ่งเข้าใส่ตำแหน่งเดิมของเธอ พื้น
คอนกรีตแตกร้าวและใยแมงมุม พวกนี้ไม่ใช่
ทหารรับจ้างธรรมดา การประสานงานของพวก
เขาสัมบูรณ์แบบ ความเงี้ยบงั้นน่าขนลุก พวก
มันเคลื่อนไหวน่ากลัวกับสิ่งมีชีวิตตัวเดียว

เสียงแตกพรา "ฉันเห็นพวกมันแล้ว!" เสียงของ
ไคโตะแหลมคม "ฉันนับได้หกตัว พวกมัน
จัดการเราได้แล้ว"

"แผนใหม่" หลินพูดเสียงแข็งพลางแอบมองจาก
ที่กำบังและยิงไปสองนัด กระสุนพุ่งออกจากแผ่น
อกของเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้ที่สุดอย่างไม่เป็น

อันตราย "เราไม่จำเป็นต้องชนะ เราแค่ต้องการ
ตัวอย่าง"

เธอยังคุ้มกัน เสียงปืนของเธอดังสนั่นหวั่นไหว
ในพื้นที่ปิด บังคับให้กองกำลังที่กำลังรุกคืบต้อง
หลบซ่อน นี่คือช่วงเวลาของโคโตะ ขณะที่เธอ
เป็นนักวางแผน นักวิเคราะห์ เขาคือโกสต์
เจ้าหน้าที่ภาคสนามที่ดีที่สุดของพวกเขา

เธอเห็นแสงวาบของการเคลื่อนไหวในอาคารสูง
โคโตะเคลื่อนไหวราวกับควัน ใช้เสียงอีกทีก็
ครีครวโครมของโรงงานเป็นสื่อคลุม เขาอยู่เหนือ
โตะ เหนือเครื่องปล่อยคลื่นไฟฟ้า

เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเงยหน้าขึ้น ชี้อ้อมที่สวมถุงมือ
"ข้าง!"

พลังงานพุ่งขึ้น ไคโตะกระโดดข้ามช่องว่างใน
ทางเดินอย่างน่าทึ่ง พลังงานกระจายตัวไป
กระทบกับเหล็กกล้าตรงที่เขาเพ็งยืนอยู่ เขาลง
พื้น กลิ้งตัว และในจังหวะเดียว ยิงสายตะขอ
ไม่ใช่ใส่ศัตรู แต่ยิงไปที่โตะ ตะขอเกี่ยวเกี่ยวขา
ไว้ เขากระชากโตะทั้งหมดอย่างแรง ส่งผลให้
เครื่องปล่อยแสงอันบอบบางร่วงลงสู่พื้น

แสงสีฟ้ากระพริบและดับลง

ในชั่วพริบตา นั้น หลินก็เคลื่อนไหว เธอหลบ
จากที่กำบัง ไม่ใช่ไปทางทางออก แต่ไปหา
เจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้ที่สุด เขาหันกลับมา สวม
หมวกไว้รูปร่างของเขาไว้รอบตัวเธอ และยกถุง
มือขึ้น เธอกำลังไถลตัว ขาของเธอเหวี่ยงเท้า
ออกจากใต้ร่าง ขณะที่เขาล้มลง เธอใช้ด้ามปืน

กดลงบนถุงมือที่ข้อมืออย่างแรง เสียงชิ้นส่วน
แตกหักดังกรูบกรอบ และประกายไฟพุ่งออกมา
จากอุปกรณ์

เธอไม่อยู่ต่อสู้อ เธอรีบถอยกลับ กำสายไฟที่แตก
ละเอียดไว้แน่น พร้อมกับแกนพลังงานผลึก
ขนาดเล็กที่เรอณีก็ออกมาจากถุงมือที่แตก
ละเอียด

"โคโตะ! เราไปกันเถอะ! เดี่ยวนี้!"

คลื่นประสาทพุ่งเข้าใส่พวกเขา ทำลายอากาศ
ตรงที่พวกเขาเคยอยู่ โคอโตะกระโดดลงจากแท่น
ลงจอดข้างๆ เธอ และพวกเขาก็วิ่ง พุ่งทะยาน
กลับออกมาท่ามกลางสายฝนที่ชะล้างและ
ปั่นป่วน

กลับมาที่รถเก๋ง แล่นออกจากโกดังอย่างรวดเร็ว
ความเจ็บปวดคลุ้มไปด้วยความเจ็บปวด มีเพียง
เสียงหายใจหอบของพวกเขาเท่านั้นที่ถูกทำลาย
หลินกัมมองรางวัลในมือ: แขนพลังงานที่แตก
ละเอียดและเกิดประกายไฟของอาวุธที่สังหารอา
ริส ฮอร์น

มันไม่ใช่หลักฐาน ยังไม่ใช่ตอนนี้ แต่มันคือ
เส้นด้ายที่ถูกดึงออกมาจากถุงมือของมือที่มอง
ไม่เห็น

"พวกมันรู้ว่าเรากำลังมา" ไคโตะพูดในที่สุด
พลางเช็ดคราบฝนและคราบสกปรกออกจาก
ไบหน้า "นั่นคือข้อความ"

หลินจ้องมองแกนผลึก แสงภายในกำลังริบหรี่ลง
"ใช่แล้ว อีไลอัส แวนซ์ไม่ได้แค่แสดงอาวุธของ
เขาให้เราดู เขากำลังแสดงระเบียบโลกใหม่ของเขา
เขาให้เราเห็น โลกที่ความก้าวหน้าถูกบังคับ
ด้วยมือที่มองไม่เห็น และความขัดแย้งถูกลบ
เลือนไปอย่างเงียบๆ และชัดเจน"

เธอมองออกไปนอกหน้าต่างเห็นยอดแหลมของ
เมืองที่สองประกายระยิบระยับ หอคอยของ
Aether Corp สองประกายราวกับเข็มกระดุก
ชัดเจนอยู่ไกลๆ

"เราไม่ได้แค่ล่าคน 'โคโตะ' เธอกระซิบ "เรา
กำลังล่าเทพเจ้า และเขาเพิ่งแสดงให้เราเห็นว่า
เขาสามารถโค่นล้มเราได้ด้วยความคิด"

ตอนที่ 2

ผีในสายไฟ

วิลเลียมใช้ข้อมูลประจำตัวของเขาสร้าง
โปรไฟล์ให้แวนซ์ และพบชายคนหนึ่งที่ยังคง
หลอนกับการเสียชีวิตของน้องสาวจากโรคทาง
ระบบประสาทที่หายาก งานในชีวิตของเขาคือ
การทำแผนที่และเชื่อมต่อกับสมองมนุษย์ การ
สืบสวนส่วนประกอบของอาวุธประสาทของหลิน
เวย์ นำไปสู่บริษัทบังหน้าซึ่งสืบย้อนไปถึง
อาณาจักรการเดินเรือของมาตามหลิง พวกเขา
รู้สึกเหมือนถูกทรยศ จึงเผชิญหน้ากับมังกรหัว
มังกรโบราณ เธอเปิดเผยความจริงอันน่า
สะพรึงกลัว: เธอไม่ได้ทำงานกับแมนทิส เธอ
กำลังถูกพวกเขาแบล็กเมลล์ แมนทิสได้ฝังเซลล์
ประสาทที่เชื่อมโยงกันนี้ลงในสมองของหลานๆ
ที่อาศัยอยู่ในซินิย์ เพียงสัญญาณเดียวจาก
แมนทิส พวกเขา ก็ตาย "แมนทิสไม่ใช่กษัตริย์"
มาตามหลิงกระซิบด้วยน้ำเสียงที่สั่นเครือด้วย

ความกลัว "มันก็แค่คนสวน และเราทุกคนก็เป็น
แค่พืชที่จะถูกตัดแต่งหรือเก็บเกี่ยว"

บ้านพักปลอดภัยแห่งนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจาก
ความหรูหราไร้ค่าของสำนักงานใหญ่อินเตอร์
โพล ซอนตัวอยู่เหนือร้านค้าวยเตี๋ยวในย่านที่
ไฮโลแถมสิ้นไหวและดับลง กลิ่นของน้ำมันเก่า
คอนกรีตขึ้น และกลิ่นไอโซนสะอาดเนียนคม
จากอุปกรณ์ที่ทำงานหนักเกินไป ใจกลางห้อง
แกนพลังงานผลึกจากถุมือที่แตกหักวางอยู่บน
เสื่อที่ไม่นำไฟฟ้า เต็นระรัวด้วยแสงริบหรืออันชั่ว
ร้ายราวกับหัวใจแมลงที่ถูกยึด

หลินเว่ยมองดูมัน หัวใจของเธอเต้นโครมคราม
และเหนียวล้ากระทบซีโครง การชุ่มโจมตีใน
โกดังทำให้พวกเขามีคำถามมากกว่าคำตอบ

และสัมผัสหลอนๆ ของซีพจรประสาทยังคง
หลอกหลอนประสาทสัมผัสของเธอ

“มีอะไรหรือวิลเลียม” เธอถาม เสียงแหบพร่า
จากการอดนอน

วิลเลียม เนิน ผีตึ๊ดจ๊าลของพวกเขา ไม่เงยหน้า
ขึ้นจากหน้าจอโฮโลแกรมที่สองประกาย
ระยิบระยับ นิ้วของเขาเคลื่อนไหวไปมาใน
อากาศ จัดการกระแสนข้อมูลที่ไหลร่าวกับแสง
เหลว “อีไลอัส แวนซ์ คือป้อมปราการ รอยเท้า
ตึ๊ดจ๊าลสาธารณะของเขาคืองานศิลปะที่คัดสรร
มาอย่างดี ล้วนเป็นสุนทรพจน์การกุศลและ
ปาฏิหาริย์ที่จดสิทธิบัตรไว้ แต่ทุกคนก็มีหัวใจนะ
เจ้าหน้าที่หลิน ทุกคน”

ไคโตะโพล่ออกมาจากห้องครัวเล็กๆ ถือแก้ว
กาแฟดำสองใบที่ป็น เขายื่นแก้วหนึ่งให้หลิน
“ชายคนนี้สร้างอาวุธที่สามารถฆ่าคนได้ด้วย
ความคิด และรักษาโรคที่ทำให้องค์การอนามัย
โลกต้องตะลึง คุณไม่จำเป็นต้องมีโปรไฟล์ก็รู้ว่า
เขาแตกสลาย”

“ไคโตะ มันไม่ได้เกี่ยวกับว่าเขาเป็นอะไร” วิ
ลเลียมตอบด้วยน้ำเสียงวิเคราะห้อย่างเรียบเฉย
“มันเกี่ยวกับเหตุผล และคำว่า ‘เหตุผล’ มักจะทิ้ง
ร่องรอยข้อมูลไว้เสมอ” เขาปิดไฟล์ที่ซบซ้อนไป
ยังจอแสดงผลหลัก “พบกับเอลารา แวนซ์
เสียชีวิตเมื่ออายุสิบหกปีจากโรคพอลส์กเนอร์ซิน
โดรม ซึ่งเป็นโรคทางระบบประสาทเสื่อมที่ค่อยๆ

เปลี่ยนสมองให้กลายเป็นซีสสิส มันทายาก
เจ็บปวด และรักษาไม่หาย”

ภาพถ่ายปรากฏขึ้น: เด็กสาวผู้มีดวงตาที่
เข้มขุ่นดุจอีไลอัส แต่ดวงตาของเขาเป็นชา
ดวงตาของเธอกลับสดใสด้วยเสียงหัวเราะ เสียง
หัวเราะที่ถูกตรึงไว้ตลอดเวลาในหลุมศพดิจิทัล

“อีไลอัสอายุยี่สิบปี เป็นผู้ดูแลหลักของเธอ” วิ
ลเลียมกล่าวต่อพลาจเปิดดูบันทึกมหาวิทยาลัย
ไบเสรีจคาร์รักษาพยาบาล และไบสมัครสิทธิบัตร
“ดูใหม่ไลน์สิ เดือนหลังจากที่เธอเสียชีวิต เขา
ลาออกจากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดนิวโรไซ
เอนซ์ หกเดือนต่อมา เขายื่นจดสิทธิบัตรครั้ง
แรกสำหรับ ‘สะพานประสาทแบบไม่รุกราน’

ผลงานตลอดชีวิตของเขา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรียกว่า
ปาฏิหาริย์ทางการแพทย์ของอีเธอร์ ล้วนสร้าง
ขึ้นบนรากฐานเดียว นั่นคือการทำแผนที่และ
เชื่อมต่อกับสมองมนุษย์ เขาไม่ได้พยายามช่วย
โลก เขากำลังพยายามช่วยเธอ”

บรรยากาศในเซฟเฮาส์เริ่มหนาแน่นขึ้น
เสียงฮัมเพลงของเซิร์ฟเวอร์กลายเป็นเพลง
โศกเศร้า ตอนนั้นหลินมองว่ามันไม่ใช่
ภาพลักษณ์ แต่เป็นโศกนาฏกรรม อัจฉริยะผู้
สันโดษคนนี้ไม่ได้เป็นแค่นักตรรกศาสตร์ที่เย็น
ชา เขาเป็นผีที่ถูกหลอกหลอนด้วยความสูญเสีย
ครั้งใหญ่ที่บิดเบือนจิตใจอันชาญฉลาดของเขา
จนสร้างอาวุธที่พวกเขา กำลังล่าอยู่ในขณะนี้

“ชายผู้มองเห็นความผิดพลาดของระบบในการ
ตายของน้องสาวตัวเอง” ไคโตะพิมพ์พาดวางล้อง
มองรูปของเอลารา “เขาไม่อยากแค่รักษาโรค
เขาอยากกำจัดแนวคิดเรื่องความผิดพลาดให้
สิ้นซาก เพื่ออัปเดตระบบปฏิบัติการของมนุษย์
เพื่อไม่ให้มันพังอีก”

หลินวางกาแฟลง ความขมขื่นยังคงติดค้างอยู่
ในปาก “และกองทุนลาซาร์สคือทุนของเขา
อาวุธประสาทคือเครื่องมือบังคับใช้ของเขา เขา
ไม่ใช่แค่สร้างระเบียบโลกใหม่ เขากำลังสร้าง
สวน และกำลังกำจัดทุกสิ่งที่เขา มองว่าไม่
สมบูรณ์แบบ” เธอหันไปหาแกนกลางที่เต็นระรัว
“ตามเงินกับโลหะไปกันเถอะ วิลเลียม ฉันอยาก
ให้เธอฉีกมันออกเป็นชิ้นๆ ตามหาวิญญูณของ
มัน”

วิลเลียมพยัคหน้า ท่าทางที่เป็นกลางทางอาชีพ
กลับมา "ตกลง ส่วนประกอบมันแปลกตา ฉันจะ
วิเคราะห์สเปกตรัมกับฐานข้อมูลแร่ธาตุทั่วโลก
และเปรียบเทียบค่าความคลาดเคลื่อนในการ
ผลิตกับซัพพลายเออร์อุตสาหกรรมที่รู้จัก"

ฝนหวนกลับมาอีกครั้ง โปรยปรายลงมาตาม
หน้าต่างอันสกปรกของเซฟเฮาส์ ทำให้ป้ายไฟ
นีออนด้านนอกกลายเป็นสีน้ำซีดจาง เวลาผ่านไป
ไปอย่างรวดเร็ว มีเพียงเสียงเคาะคำสั่งของวิล
เลียมเบาๆ และคำสาปแช่งเป็นครั้งคราวเมื่อ
เขาชนกำแพงตึกล้ออีกแห่ง

“โดนแล้ว” วิลเลียมประกาศทำลายความเงิบ
งัน เสียงของเขาหนักแน่นด้วยความตื่นเต้น
“โครงสร้างผลึกตาข่ายของแกนพลังงาน
สอดคล้องกับกระบวนการกลั่นที่เป็นกรรมสิทธิ์
ของบริษัท เป็นเจ้าของโดยบริษัทบังหน้า ‘โพร
มีธีอัส แมททีอัส’ ซึ่งเป็นบริษัทลูกของ ‘อูโรโบ
รอส โฮลดิ้งส์’ ฝีกอีกตนหนึ่ง”
หลินและไคโตะมารวมตัวกันอยู่ด้านหลังเขา
มองเขาสวมผ้าคลุมบริษัททับกันบนหน้าจอ เป็น
ตุ๊กตาแม่ลูกดกแห่งการหลอกลวง

“ตามโซ่ไป” หลินสั่ง

นิ้วของวิลเลียมกระดิก “อูโรโบรอส โฮลดิ้งส์... ผู้
ลงนามหลัก... รายการสินค้า... ทั้งหมดนี้สืบ

ย้อนกลับไปถึงท่าเรือแห่งเดียว ฮ่องกง” ม่าน
สุดท้ายของบริษัทสลายหายไป เผยให้เห็น
เจ้าของที่แท้จริง ซื่อนั้นเปล่งประกายอยู่กลางจอ
แสดงสินค้า ราวกับหมัดชุกเข้าที่ท้องของหลิน

หลิง โกลบอล ชิปปิง

“ไม่” ไคโตะถอนหายใจ คำพูดนั้นเต็มไปด้วย
ความไม่อยากเชื่อ “ไม่ใช่เธอ เราตกลงกันแล้ว”

มาตามหลิง หัวหน้ามังกรโบริธาณผู้นำเกรงขาม
แห่งกลุ่มสามก๊กผู้ทรงอิทธิพลที่สุดในเอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้ เธอเป็นส่วนหนึ่งของโลกใต้
ดิน เป็นสตรีผู้มีขนบธรรมเนียมประเพณีอัน
ยาวนานและยึดมั่นในหลักปฏิบัติอันโหดร้าย

ตลอดห้าปีที่ผ่านมา เธอยังเป็นสายลับให้กับ
หน่วยปฏิบัติการของหลิน ความสัมพันธ์ของ
พวกเขาเปรียบเสมือนการสงบศึกที่เปราะบาง
และเอื้อประโยชน์ต่อกัน สร้างขึ้นบนรากฐาน
ของความเคารพที่ไตร่ตรองอย่างรอบคอบ ราว
กับเป็นการทรยศหักหลังที่ทำลายจุดยืนของ
พวกเขา

“ข้อตกลงสิ้นสุดลงแล้ว” หลินกล่าวด้วย
น้ำเสียงสงบนิ่งอย่างน่าหวาดหวั่น เธอยกปืนขึ้น
แบกรับน้ำหนักของมันราวกับปลอบประโลมใจ
“เรามาเยี่ยมเธอ”

ร้านน้ำชาของมาตามหลิงเป็นเกาะแห่งประเพณี
อันเงียบสงบใจกลางย่านการเงินอันวุ่นวายของ

ห้องกง อากาศอบอวลไปด้วยกลิ่นอายของไม้
ฉันทน์และซาอู๋หลงราคาแพง มังกรไหมพรมขด
ตัวอยู่บนเสาคืออบสีแดงเข้ม ดวงตาสีมุกราว
กับจ้องมองทุกการเคลื่อนไหว

หญิงชรา นั่งบนแท่นยกสูง หลังตรง มือเรียวยาว
สวยราวกับแผ่นหนังโบราณวางพาดอยู่บนเข่า
ทว่าดวงตาคลับไม่สงบนิ่ง ราวกับดวงตาเหยี่ยว
คมกริบและเหนือล้ำอย่างลึกซึ้ง

“เจ้าหน้าที่หลิน” มาตามหลังหักท่าย เสียงของ
เธอร่าวกับเสียงใบไม้แห้งเสียดสี “เจ้านำพาพายุ
มาด้วย ข้าสัมผัสได้”

หลินไม่ได้ใส่ใจที่จะเอ่ยวาจาใดๆ เธอวาง
แผ่นข้อมูลลงบนโต๊ะเตี้ยระหว่างพวกเขา โลโก้
Ling Global สว่างไสวบนใบส่งสินค้าที่
เชื่อมโยงกับ Ouroboros Holdings “เจ้า
กำลังจัดหาให้ Mantis และกำลังช่วยพวกเขา
สร้างอาวุธ”

มาตามหลินนั่งเสียบไปครู่หนึ่ง สายตาจับจ้องไป
ยังหลักฐานอันน่าสะพรึงกลัว เสียงเดียวที่ได้ยิน
คือเสียงตึกตอกเบาๆ ของนาฬิกาคุณปู่ที่มุมห้อง
เสียงตึกตอกแต่ละตึกตอกดังก็ก้องท่ามกลาง
ความเงียบสงัด

“เจ้าคิดว่าเจ้าเข้าใจป่าแล้วหรือ นักสืบน้อย”
ในที่สุดเธอก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เบาจนแทบจะ

กระซิบ “เจ้าเห็นเสือแล้วคิดว่าเป็นราชา” เธอเงย
หน้าขึ้น และเป็นครั้งแรกที่หลินเห็นไม่ใช่หัว
มังกรอันทรงพลัง แต่เป็นคุณยายที่หวาดกลัว
“เจ้าคิดผิด เสือคงกลัวคนสวนด้วย”

ไคโตะก้าวไปข้างหน้า มือวางใกล้อาวุธ “เจ้า
กำลังพูดถึงอะไร มาตามหลิง? ตั๊กแตนตำข้าว
คือใคร?”

น้ำตาหยดหนึ่งไหลรินออกมาจากหางตาของ
หญิงชรา ไหลผ่านผงธูลิบนแก้มที่เหี่ยวยุบของ
เธอ มันเป็นเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดที่หลินเคย
เห็น

“หกเดือนที่แล้ว” มาตามหลิงเริ่มพูดด้วยน้ำเสียง
ที่อ่อนแรง ไร้พลังเหลืออยู่ “ลูกๆ ของลูกชายฉัน

เลียมและโซฟี พวกเขาอาศัยอยู่ที่ซิดนีย์ พวกเขาถูกพรากไปหนึ่งวัน แค่วันเดียว พอกลับมาพวกเขาก็สมบูรณ์แบบ "ไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ พวกเขาทำอะไรไม่ได้เลย" เธอสุดหัวใจเข้าลึกๆ "ยกเว้น... พวกเขาแต่ละคนมีแผลเป็นเล็กๆ แหวมองไม่เห็น อยู่หลังใบหู"

เลือดของหลินเย็นเฉียบ เธอจำแผนผังของอาวุธประสาธต์ได้ กลไกการส่งคลื่นวิทยุไม่ใช่แค่ตัวส่งสัญญาณภายนอก แต่มันถูกออกแบบมาเพื่อเชื่อมต่อกับอุปกรณ์ฝังในร่างกาย

“ตึกแทนตำข้าวมาหาฉันทีหลัง” มาตามหลิงพูดต่อ เสียงกระซิบของเธอดังไปทั่วห้อง “พวกเขาให้ฉันดูภาพสด หลานๆ ของฉันเล่นกันใน

สวนหลังบ้าน และพวกเขาทำให้ฉันดูโกป็น
สัญญาณเดียวจากที่ไหนก็ได้ในโลก และ
อุปกรณ์เล็กๆ ที่วางแนบกำแพงของพวกเขา
... ก็สามารถปิดมันได้ ง่ายเหมือนแค่กดสวิทช์”

การเปิดเผยนั้นราวกับถูกโจมตีอย่างรุนแรง ร้าน
น้ำชาอันโอ่อ่าราวกับสุสาน มังกรไหมบนเสา
ตอนนี้ดูเหมือนงูขดตัวเพื่อโจมตี

“พวกเขาไม่ใช่ราชา เจ้าหน้าที่หลิน” มาตามห
ลิ่งกล่าว เสียงแหบพร่า “พวกเขาเป็นคนทำสวน
และพวกเราเป็นแค่อีซ ที่ถูกตัดแต่ง รดน้ำ
หรือ...เก็บเกี่ยว อาณาจักรการขนส่งของฉันคือ
บัวรดน้ำของพวกเขา ฉันไม่ได้ทำงานกับพวก
เขา ฉันคือหุ่นเชิดของพวกเขา”

เธอมองหลินโดยตรง ดวงตาอ่อนวอนอย่างสิ้นหวัง ”

เจ้ากำลังตามล่าผี และเจ้ามีไม้เป็นอาวุธ พวกมันครอบครองหัวใจของครอบครัวข้า เจ้าต้องการให้ข้าทำอะไร”

ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ ศีลธรรมอันสูงส่งที่พวกเขาเคยเดินเข้ามาฟังหลายลงเป็นเก้าถ่าน หลินมองจากใบหน้าที่แตกสลายของมาตามหลังไปยังความตระหนักรู้อันน่าสยดสยองของไคโตะ และในที่สุดก็ไปยังแก่นแท้ที่เด่นระรัว ซึ่งฝาแฝดของเขา น่าจะฝังอยู่ในคอของเด็กไร้เดียงสาสองคน

ศัตรูไม่ได้เป็นเพียงมนุษย์หรือองค์กร แต่มันคือ
ความคิด ปรัชญาแห่งการควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จ
และพวกเขาเพิ่งรู้ว่าพวกเขาไม่ใช่เงินกล้า แต่เป็น
แค่พืชชนิดอื่นๆ ในสวนที่รอคอยว่ากรรไกรตัด
กิ่งของคนสวนจะมาเอาพวกเขาอีกหรือไม่

ตอนที่ 3

การเก็บเกี่ยว

"ตั๊กแตนตำข้าวเป็นคนทำสวน" วลีนี้ไขปริศนา "การเก็บเกี่ยว" ไม่ใช่เรื่องเงิน แต่เป็นเรื่องชีวภาพ อีเธอร์ไม่ใช่แค่การสร้างอาวุธ แต่มันคือการสร้างฐานข้อมูล ด้วยแอปพลิเคชันสุขภาพแบบสมัครใจ อุปกรณ์ติดตามการออกกำลังกายที่ถูกแฮ็ก และการใช้เทคโนโลยีประสาทวิทยาอย่างลับๆ พวกเขา กำลังสร้างแผนที่ระบบที่ซับซ้อนที่สุดในโลก นั่นคือเครือข่ายมนุษย์ทั่วโลก พวกเขา กำลังระบุบุคคลสำคัญ—"โหนด"—ซึ่งการกำจัดของพวกเขาจะนำไปสู่ความล่มสลายของสังคม ไม่ว่าจะเป็นวิศวกรผู้ชาญฉลาด นักโลจิสติกส์ที่ไม่ได้รับการยกย่อง หรือผู้นำระดับรากหญ้า กองทุนลาซาร์สไม่ได้แค่ทำลายเศรษฐกิจเพื่อซื้อสินทรัพย์เท่านั้น แต่ยังสร้างสภาวะที่วุ่นวายอย่างสมบูรณ์แบบเพื่อ "เก็บเกี่ยว" โหนดเหล่านี้ ทำให้การตายของ

พวกเขาดูเหมือนเป็นการสูญเสียแบบสุดๆ จาก
ความสิ้นหวังทางเศรษฐกิจ

วลีนี้ลอยอยู่ในอากาศของเซฟเฮาส์ หนาแน่น
กว่ากลิ่นกาแฟเย็นๆ และไอโซน "ตึกแตนท์
ข้าวเป็นคนทำสวน" หลิน เว่ย เดินไปมาในพื้นที่
คับแคบ คำพูดเปรียบเสมือนมนต์คาถา กุญแจ
ไขกุญแจแห่งปรศนาอันน่าสะพรึงกลัว

"คนทำสวนไม่ได้แค่ถอนวัชพืช" เธอพิมพ์กับ
ตัวเองมากกว่าพูดกับโคโตะหรือวิลเลียม "คน
ทำสวนเพาะปลูก เขาตัดแต่งกิ่ง เขา...เก็บเกี่ยว"
เธอลืมกับชะงัก ดวงตาเบิกกว้างด้วยความ
ตระหนกอย่างน่าสะพรึงกลัว "กองทุนลาซาร์ส
เราคิดเล็กคิดน้อยไป มันไม่ได้เกี่ยวกับเงินอย่าง
เดียว"

ไคโตะที่กำลังทำความสะอาดปืนข้างลำตัวอย่าง
พิถีพิถันเงยหน้าขึ้นมอง "มันเกี่ยวกับการซื้อ
ประเทศทั้งประเทศด้วยเงินเพียงเศษเสี้ยวเดียว
มันดูใหญ่โตสำหรับฉันมาก"

"มันเป็นผลข้างเคียง!" หลินยืนยัน เสียงของเธอ
ดังขึ้นด้วยพลังที่บ้าคลั่ง "การล่มสลายทาง
เศรษฐกิจ ความวุ่นวาย—ไม่ใช่เป้าหมาย แต่มัน
คือสภาพการณ์ มันคือสภาพแวดล้อมที่
สมบูรณ์แบบสำหรับการเก็บเกี่ยว"
วิลเลียมหมุนตัวบนเก้าอี้ ใบหน้าของเขาสว่าง
ไสวด้วยแสงเย็นๆ จากการจัดแสดง "ผลผลิต
อะไร? สินค้าอะไรจะมีค่ามากกว่าโครงสร้าง
พื้นฐานทั้งหมดของประเทศ?"

หลินหันไปหาเขา สีหน้าเคร่งขรึม "ทรัพยากรที่
ซับซ้อน มีค่า และไม่อาจทดแทนได้มากที่สุดใน
โลก นั่นคือทุนมนุษย์"

ความเงียบสงบในห้องนั้นเงียบสนิท มีเพียงเสียง
ฝนที่ตกลงมากระทบหน้าต่างไม่หยุดหย่อน ไค
โตะเป็นคนทำลายมัน เสียงของเขาเบาและ
อันตราย "อธิบายมา"

"ลองคิดดูสิ" หลินพูดพลางก้าวไปยังจอโฮโลแกรม
หลัก "ภาพลักษณะของอีเธอร์ต่อสาธารณชน
คือเทคโนโลยีทางการแพทย์ แอปสุขภาพ
อินเทอร์เฟซประสาท อุปกรณ์ติดตามการออก
กำลังกาย แล้วถ้าทั้งหมดนี้เป็นเพียงฉากบังหน้า
ล่ะ? ปฏิบัติการรวบรวมข้อมูลระดับโลกขนาด
ใหญ่ พวกเขาไม่ใช่แค่การทำแผนที่โรค แต่

พวกเขากำลังทำแผนที่ผู้คน รูปแบบการรับรู้ การตอบสนองต่อความเครียด และเครือข่ายสังคมของพวกเขา"

นิ้วของวิลเลียมกำลังโบกมือไปมาบนคอนโซลของเขา "มันเป็นไปได้ ด้วยข้อมูลจำนวนมาก ทั้งข้อมูลการซื้อ โซเชียลมีเดีย ตัวชี้วัดสุขภาพ รูปแบบการสื่อสาร คุณสามารถจำลองเสถียรภาพทางสังคมได้ คุณสามารถระบุบุคคลสำคัญได้" เขาดึงเครือข่ายจุดเชื่อมโยงที่ซับซ้อนขึ้นมา เป็นแผนที่ดวงดาวแห่งอิทธิพลของมนุษย์ "ไม่ใช่แค่ซีอีโอและนักการเมืองเท่านั้น วิศวกรผู้ชาญฉลาดแต่ไม่มีใครรู้จัก ผู้คอยดูแลระบบไฟฟ้าให้เดินต่อไป ผู้ประสานงานด้านโลจิสติกส์ผู้คอยดูแลห่วงโซ่อุปทานอาหารไม่ให้พังทลาย ผู้นำชุมชนผู้ประทับประคอง

ชุมชนให้อยู่ร่วมกัน บุคคลที่มองไม่เห็นผู้
เปรียบเสมือนกาวใจแห่งอารยธรรม"

"โหนด" หลินกระซิบ คำๆ นี้ฟังดูเย็นชาและติด
ค้างอยู่ในปาก

"ไซ" วิลเลียมยืนยัน "ปลดซีอีโอออก บอร์ดก็
เข้ามาแทนที่ ปลดวิศวกรคนเดิมออกกระหว่างที่
ไฟดับทั่วเมือง ระบบก็ล่มไปหลายวัน ปลดผู้นำ
ชุมชนคนเดิมออกกระหว่างที่จลาจล การประท้วง
ก็กลายเป็นไฟนรก"

โคโตะยัดแม็กกาซีนใหม่เข้าไปในปืนพก เสียง
คลิกดังเหมือนเสียงปืนดั่งขึ้นในห้องเงียบๆ "แล้ว
กองทุนลาซาร์สละ? เศรษฐกิจพังทลายหรือ?"

"พวกเขาคือป่วยและเคียว" หลินกล่าว ภาพอัน
น่าสยดสยองปรากฏชัดขึ้น "กองทุนนี้สร้าง
สภาวะอันโกลาหลวุ่นวาย ทั้งไฟดับ การขาด
แคลนอาหาร การจลาจล ซึ่งความตายที่พุ่งเป้า
ไปที่เป้าหมายเพียงรายเดียวกลับดูเหมือนเป็น
การสูญเสียแบบสุ่มๆ โรคหลอดเลือดสมองจาก
ความเครียด หัวใจวาย การสูญเสียจากการ
ประท้วง ไม่มีใครเหลือวแลซ้ำสอง ตักแตนตำ
ข้าวไม่ได้แค่ฆ่าคนเหล่านี้ แต่มันยังตัดพวกเขา
ออกจากเครือข่ายทั่วโลกในช่วงพายุรุนแรง ทำ
ให้สังคมเปราะบางและยืดหยุ่นมากขึ้น... ควบคุม
ได้มากขึ้น"

บรรยากาศเริ่มหนาแน่นขึ้นด้วยนัยยะที่แฝงอยู่
นี้ไม่ใช่การลอบสังหาร แต่มันคือการกำจัด
วัชพืชอย่างเป็นระบบ พวกเขากำลังเห็นการล่ม

สลายของความยืดหยุ่นของมนุษย์อย่างพิถีพิถัน
และวางแผนไว้ล่วงหน้า

"วิลเลียม" เสียงของหลินแหลมคมราวกับมีด
ผ่าตัดที่ตัดผ่านความหวาดกลัว "บัวโนสไอเรส
ล่มสลาย เปรียบเทียบรายชื่อผู้บาดเจ็บและ
เสียชีวิตจากวิกฤตครั้งรุนแรงที่สุดกับใครก็
ตามที่มีความเชี่ยวชาญระดับสูงและสำคัญยิ่งใน
ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ข้อมูล หรือการจัดการ
ทางสังคม มองหาผู้เสียชีวิตที่ถูกตัดสินว่าเป็น
สาเหตุธรรมชาติหรืออุบัติเหตุ"

"เปิดเลย" หน้าจอของวิลเลียมพร่ามัวไปด้วย
กระแสข้อมูล เป็นเวลาหลายนาทีที่เสียงเดียวที่
ได้ยินคือเสียงกดแป้นพิมพ์อย่างบ้าคลั่งและ

เสียงฮัมของอัลกอรึทึมการประมวลผล จากนั้น
เขาก็ชะงักไป "พระเจ้าช่วย"

เขาโยนรายชื่อขึ้นบนหน้าจอหลัก ชื่อหลายสิบ
ชื่อ แต่ละชื่อมีรูปถ่ายและประวัติโดยย่อ หัวหน้า
วิศวกรโครงสร้างเขื่อนของเมืองถูกพบว่า
เสียชีวิตจากหลอดเลือดโป่งพอง หัวหน้า
โปรแกรมเมอร์ของระบบธุรกรรมของธนาคาร
แห่งชาติ เสียชีวิตจากภาวะหัวใจเต้นผิดจังหวะ
เฉียบพลัน ผู้ก่อตั้งสหภาพแรงงานผู้เป็นที่รักซึ่ง
ประสบภาวะหลอดเลือดสมองแตกอย่างรุนแรง
ขณะหลับ

"ไม่มีใครอายุเกินห้าสิบเลย ทุกคนสุขภาพ
แข็งแรงสมบูรณ์ตามบันทึกทางการแพทย์ของ
บริษัท ซึ่งผมขอเสริมว่าบันทึกเหล่านี้ถูกเก็บไว้

ในเซิร์ฟเวอร์คลาวด์ของ Aether" วิลเลียม
กล่าว เสียงของเขาสั้นเล็กน้อย "พวกเขาไม่ใช่
แค่ผู้เสียหายจากการล่มสลาย พวกเขาเป็น
เป้าหมายหลัก"

น้ำหนักของการค้นพบกดดันพวกเขา พวกเขา
ไม่ได้สืบสวนคดีฆาตกรรมอีกต่อไป พวกเขา
กำลังบันทึกภาพการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ทั่วโลกที่
เงียบงันและเต็มไปด้วยความสามารถ

บริยยย! บริยยย!

เสียงแหลมคมและโบราณของโทรศัพท์บ้านที่
ปลอดภัยทำให้ทั้งสามสะดุ้ง หลินมองไคโตะด้วยความ
ความระมัดระวังก่อนจะคว้าโทรศัพท์ "ว่าไง?"

เสียงเรียบๆ เรียบๆ ไร้ซึ่งจังหวะของมนุษย์ดั่งขึ้น
"เจ้าหน้าที่หลิน คุณกำลังตัดแต่งกิ่งพิดสวน
หยุดสืบสวนได้แล้ว"

เลือดของหลินเย็นเฉียบ "นี่ใคร?"

"ระบบกำลังถูกปรับแต่ง ความต้านทานคือรหัส
ข้อผิดพลาด คุณจะต้องถูกแก้ไข" สายขาด

"เขารู้ว่าเราอยู่ที่นี้" ไคโตะพูด ร่างกายของเขา
ขดตัวราวกับสปริง "เขารู้ว่าเราเจออะไร"

"วิลเลียม แกะรอยนั้นสิ—" หลินเริ่มพูด

"ไปแล้ว" วิลเลียมขัดจังหวะพลางสายหัว "มัน
สะท้อนจากดาวเทียมที่เสียไปสื่อกว่าดวง มัน
เป็นสัญญาณเตือนภัย"

การแจ้งเตือนอีกครั้ง ครั้งนี้มาจากคอนโซลของ
วิลเลียม ดั้งขึ้นด้วยความสำคัญเร่งด่วนและสี
แดง เขาเปิดมันขึ้นมา หน้าซีดเผือด "มัน
เกิดขึ้นอีกแล้ว กองทุนลาซาร์กำลังเคลื่อนไหว
อย่างสอดคล้องประสานกันในตลาดหลักทรัพย์
จาการ์ตา มันเป็นเหมือนตัวกระตุ้นแบบลูกโซ่
คลาสสิก เงินรูเปียห์อินโดนีเซียกำลังร่วงหล่น"

บนหน้าจออีกจอหนึ่ง ฟีดข่าวสดเริ่มมีชีวิตชีวา
แสดงให้เห็นท้องถนนที่พลุกพล่าน จุดเริ่มต้น
ของความตื่นตระหนก ความวุ่นวายกำลังถูก
ถ่ายทอดทางโทรทัศน์

"แล้วเรื่องเก็บเกี่ยวล่ะ" หลินถาม ปากแห้งผาก

วิลเลียมพิมพ์อย่างเร่งรีบ ขณะเข้าถึงฐานข้อมูล
บุคลากรและพลเมืองแบบเรียลไทม์ในจาการ์ตา
"ผมกำลังอ้างอิง... ผมมีรายชื่ออยู่ ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการกรองน้ำ นักเก็บเอกสารโทรคมนาคม
วิศวกรโยธาผู้เชี่ยวชาญด้านความสมบูรณ์ของ
สะพาน... มากกว่าสองโหลชื่อ ระบบกำลังทำ
เครื่องหมายพวกเขาเป็นโหนดที่มีความสำคัญ
สูง หากพวกเขาตาย จาการ์ตาก็ไม่สามารถฟื้น
ตัวได้ มันจะกลายเป็นรัฐล้มเหลว"

"เราปกป้องพวกเขาทั้งหมดไม่ได้หรอก" ไคโตะ
พูดพลางเผชิญกับความจริงอันเลวร้ายของ
สถานการณ์ "เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพวกเขาเป็นใคร
จนกว่าจะสายเกินไป"

หลินคิดวนเวียน ฝ่าฟันความกลัว จดจ่ออยู่กับ
รูปแบบเดิม "เราไม่จำเป็นต้องปกป้องพวกเขา

ทั้งหมด เราต้องทำลายรูปแบบเดิม การเก็บเกี่ยว
ต้องการความวุ่นวายและการฆ่าที่ไร้ร่องรอย เรา
ต้องทำลายองค์ประกอบเหล่านั้น"

เธอก็ไปที่รายการ "วิศวกรโยธา วิศวกรสำหรับ
สะพาน ในเมืองที่เสี่ยงต่อน้ำท่วมอย่างจาการ์ตา
หากสะพานใหญ่ๆ พังระหว่างการอพยพ จำนวน
ผู้เสียชีวิตจะมหาศาล เขาเป็นแกนหลัก วิลเลียม
จัดการทุกอย่างเกี่ยวกับเขาให้เรียบร้อย ทั้งที่อยู่
ครอบครัว และกิจวัตรประจำวัน"

"เขาชื่ออาร์ฟ วิจายา เขากำลังถูกย้ายไปยัง
สถานที่ราชการที่ปลอดภัยพร้อมกับครอบครัว
เนื่องจากความไม่สงบ"

"ไม่ปลอดภัยพอ" หลินโต้กลับ "ไม่ใช่อาวุธที่
มองไม่เห็นนะ ไคโตะ เราต้องรีบไปจากการ์ตา
เดี๋ยวนี้"

"แล้วจะทำอะไรล่ะ" ไคโตะถาม ถึงแม้ว่าเขาจะ
หยิบอุปกรณ์ของเขาอยู่แล้ว "ยื่นข้างๆ เขาแล้ว
หวังว่าเราจะเจอชายล่องหนถือไม้กายสิทธิ์ได้?"

"เราทำสิ่งหนึ่งที่ระบบที่สร้างขึ้นบนพื้นฐานการ
คาดเดาไม่ได้ทำ" หลินพูด ดวงตาของเธอเป็น
ประกายดุตัน "เราแนะนำตัวแปร เราบอกความ
จริงกับเขา เราทำให้เขาเป็นผู้เล่น ไม่ใช่เบี้ย เรา
แสดงให้เห็นว่าโหนดของพวกเขา
สามารถต่อสู้กลับได้"

ขณะที่พวกเขาก้าวไปยังประตู เซฟเฮาส์กลับ
รู้สึกเหมือนกรงขังที่พวกเขากำลังแหกคอก
ออกมามากกว่าที่หลบภัย นักล่ากลายเป็นผู้
เพาะปลูก และเหล่านักสืบกลายเป็นเมล็ดพันธุ์ที่
พร้อมจะทำลายผลผลิต

ตอนที่ 4

กระจกแตกแล้ว

แรงกดดันทำให้ทีมแตกแยก หลิน เว่ย ผู้ซึ่งติดอาวุธด้วยข่าวกรองอันน่าสะพรึงกลัวนี้ ได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาในปักกิ่งให้ถอนกำลัง อีเธอร์มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับภาคเทคโนโลยีของจีน และความเสี่ยงที่จะเกิดเหตุการณ์ระหว่างประเทศนั้นสูงเกินไป เป็นครั้งแรกที่เธอฝ่าฝืนคำสั่งโดยตรงอย่างเปิดเผย เผาทำลายสะพานทางการแห่งสุดท้ายของเธอ และกลายเป็นสายลับนอกกฎหมายตัวจริง วิลเลียมผู้หวาดผวากับขนาดของแผนการสมคบคิดนี้เสนอแนะให้มีการเผยแพร่ข้อมูลต่อสาธารณะ ซึ่งเป็นวิธีการแบบ "เผาทำลายล้าง" หลิน เว่ย รู้ว่านั่นจะทำให้เกิดความตื่นตระหนกไปทั่วโลก และทำให้ผู้คนหลายล้านคนต้องเสียชีวิตท่ามกลางความโกลาหล การโต้เถียงของพวกเขาจบลงด้วยความแตกแยกอันขมขื่น แต่ละคน

ไล่ล่าศัตรูคนเดียวกันบนเส้นทางคู่ขนานที่
ขัดแย้งกัน

เซฟเฮาส์ไม่ปลอดภัยอีกต่อไป รู้สึกเหมือน
สุสาน อากาศออบอวลไปด้วยวิญญาณแห่งความ
ลึ้มเหลวครั้งล่าสุด กลิ่นฉุนของกาแฟเย็นและ
ความกลัว สายฝนโปรยปรายลงมาเป็นสายฝน
เย็นยะเยือก สาดส่องผ่านหน้าต่างที่สกปรกของ
ห้องใต้หลังคาโรงงานสิ่งทอร้าง บิดเปื้อนแสง
นีออนของเมืองเบื้องล่างให้พราวเลือนราวกับ
ภาพเบลอสีซีดจาง มันคือภาพที่ถูกแยกออก
เหมือนกับตัวที่มันงานเอง

หลิน เว่ย ยืนอยู่หน้ากระดานไม้ก๊อกรั่วครว
ทิวทัศน์แห่งความโกลาหล ภาพถ่ายผู้บริหาร
ของอีเธอร์ ภาพถ่ายดาวเทียมของศูนย์ข้อมูล

ลับของพวกเขา และสายรหัสที่เชื่อมโยงกัน ก่อ
ร่างสร้างเครือข่ายแห่งการสมคบคิดที่ซับซ้อน
และน่าสะพรึงกลัว ร่างกายของเธอราวกับสปริง
หดตัว กล้ามเนื้อทุกมัดตึงเครียดจากความ
พยายามกักเก็บข้อมูลข่าวกรองอันน่า
สะพรึงกลัวที่พวกเขาค้นพบ

วิลเลียมนั่งก้มหน้าก้มตาอยู่เหนือแล็ปท็อปบน
โต๊ะที่โยกเยก แสงจากหน้าจอกัดกร่อนเงาดำลึก
ใต้ดวงตาของเขา ข้อมูลที่เขาดึงออกมาจาก
แก่นแท้ของอีเธอร์ไม่ใช่แค่รหัส แต่มันคือพิมพ์
เขียวสำหรับการปราบปรามทั่วโลก โปรไฟล์ทาง
จิตวิทยาของผู้นำทางการเมืองคนสำคัญทุกคน
อัลกอริทึมการปั่นตลาดการเงิน และข้อมูล
แบล็กเมลล์ในระดับที่เหนือจินตนาการ การได้
เห็นมันเปิดเผยออกมาทำให้เขากลายเป็นคนไร้

ตัวตน แทนที่ความกล้าหาญของแฮ็กเกอร์ด้วย
ความกลัวเป็นชาและรุนแรง

โทรศัพท์ดาวเทียมเข้ารหัสบนโต๊ะตั้งขึ้น เสียง
แหลมสูงตัดผ่านความเงียบราวกับเศษแก้ว
ท่าทางของหลินเว่ยยึดตัวตรงยิ่งขึ้นไปอีก หาก
เป็นไปได้ เธอหยิบมันขึ้นมา

“พูดมาสิ” เธอพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำและเรียบ
เฉย

เสียงปลายสายคือผู้บังคับบัญชาของเธอ
รัฐมนตรีจาง ชายผู้ซึ่งปกติแล้วท่าทางสงบนิ่งจะ
ปกปิดความมุ่งมั่นอันแน่วแน่ วันนี้ความสงบ
หายไป ถูกแทนที่ด้วยความเร่งรีบที่ตึงเครียด
หลินเว่ยฟัง สีหน้าเรียบเฉย แต่วิลเลียมเห็น

อาการสั่นเล็กน้อยในมือของเธอก่อนจะกำมือ
แน่น

“คำสั่งชัดเจนแล้ว เจ้าหน้าที่หลิน” เสียงของ
จางดั่งก้องผ่านลำโพง “คุณต้องหยุด ทันที
ถอนตัวและกลับไปปักกิ่งเพื่อรายงาน”

วิลเลียมเงยหน้าขึ้น เลือดเย็นเฉียบ

“หยุด?” เสียงของหลินเว่ยเบาอย่างน่า
หวาดหวั่น “ท่านรัฐมนตรี ท่านเห็นข้อมูลแล้ว อี
เธอร์ไม่ใช่ไซบริษัท แต่มันคือองค์กรอธิปไตยที่
กำลังเตรียมการรัฐประหารเฉียบ”

“ฉันเห็นแล้ว และโพลิตบูโรก็เห็นเช่นกัน
ความเชื่อมโยงที่อีเธอร์มีต่อภาคเทคโนโลยีของ
เรา การร่วมทุน การลงทุน... มันเหมือนบ้านไฟ
การดึงด้ายเพียงเส้นเดียวก็เท่ากับทำลายสถานะ
ทางเทคโนโลยีและเศรษฐกิจของเราทั้งหมด
โอกาสที่จะเกิดเหตุการณ์ระหว่างประเทศนั้นไม่
เพียงสูงเท่านั้น เจ้าหน้าที่หลิน แต่มันมีความ
แน่นอน เราไม่สามารถเป็นคนจุดชนวนระเบิด
ได้”

สายฝนกระหนาบกระจกหน้าต่างเป็นจังหวะที่บ้า
คลั่ง เป็นการสวนทางกับเสียงหัวใจที่เต้นแรง
ของวิลเลียม เขามองหลิน เว่ย หญิงสาวผู้มีวินัย
มั่นคง ขณะที่โลกทัศน์ของเธอแตกสลายลงกับ
หินแข็งแห่งประโยชน์ทางการเมือง

“จั้นเราไม่ทำอะไรเลยเธอ” เธอถาม เสียงของเธอสั่นเครือด้วยความโกรธแค้นที่เธอไม่อาจรับได้อีกต่อไป “เราปล่อยให้พวกเขารวมอำนาจ? เพื่อวางหุ่นเชิดไว้ในทุกรัฐบาล เพื่อควบคุมการไหลเวียนของข้อมูล เพื่อเป็นเจ้าของความจริง?”

“เรารอด” จางโต้กลับด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น “นั่นคือคำสั่งหลัก คุณมีคำสั่ง ทีมจะไปช่วยภายในหกชั่วโมง อย่าพูดเรื่องนี้เป็นการส่วนตัว”

สายขาด ความเงิบที่ตามมาหนักหน่วงและลึกซึ่งยิ่งกว่าเดิม หลินเว่ยวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะอย่างช้าๆ เธอไม่ขยับเขยื้อน หันหลังให้วิลเลียม

สายตาจับจ้องไปที่เมืองที่แต่กร้าวผ่านกระจกที่
เปื้อนไปด้วยฝน

“หลิน?” เสียงของวิลเลียมฟังดูลังเล ทำลาย
มนตร์สะกด

เธอหันหลังกลับ ตัวแทนผู้ไร้ความรู้สึกหายไป
แล้ว แทนที่เธอคือหญิงสาวผู้ร้อนแรงจากภายใน
ดวงตาของเธอลุกโชนด้วยไฟที่เขาไม่เคยเห็น

“ฉันจะไม่กลับไป” เธอกล่าว คำพูดนั้นเรียบ
ง่าย เด็ดขาด และน่าสะพรึงกลัว

“เธอกำลังพูดถึงอะไร? นั่นเป็นคำสั่งโดยตรง
จาก... จากเบื้องบน!”

“คำสั่งให้ยอมแพ้” เธอสวนกลับ เสียงต่ำและ
ดุดัน “คำสั่งให้ละทิ้งหน้าที่ในการปกป้อง
ประชาชน ทุกคน ในนามของเสถียรภาพทาง
การเมือง นี่ไม่ใช่คำสั่งที่ฉันจะทำตามได้” เธอ
เดินไปที่กระเป๋าดูเส้นทางและเริ่มตรวจสอบ
อุปกรณ์ต่างๆ อย่างเป็นระบบ ไม่ว่าจะเป็นม็อก
กาซีนสำรอง หนังสือเดินทางปลอม หรือเงินตรา
ที่ตรวจสอบไม่ได้ “ฉันจะเผาสะพานสุดท้าย วิ
ลเลียม นับจากนี้ไป ฉันจะไม่ใช้เจ้าหน้าที่ของ
กระทรวงความมั่นคงแห่งรัฐอีกต่อไป ฉันคือพวก
นอกกรีต คนทรยศในสายตาพวกเขา”
วิลเลียมลุกขึ้นยืน แก้วอืของเขาเสียดสีกับพื้น
คอนกรีตอย่างรุนแรง “แค่นั้นหรือ? แกก็แค่
ออกนอกระบบ กองทัพหญิงเดี่ยวต่อสู้กับบริษัท

ที่ทรงอำนาจที่สุดในโลกรึ้นหรือ? น้ำมันฆ่าตัว
ตายชัดๆ!”

“มันจำเป็น” เธอแก้ตัวเขาด้วยการเคลื่อนไหวที่
คล่องแคล่วและแม่นยำ “พวกเขาจะไม่ลงมือทำ
ดังนั้นมันต้องทำ”

ความคิดที่ดุเดือดและสิ้นหวังผุดขึ้นในใจของวิล
เลียม เกิดจากความหวาดกลัวและความเชื่อ
โดยธรรมชาติของแฮกเกอร์ในพลังของความ
โปร่งใส “จากนั้นเราจะเปิดเผยต่อสาธารณะ
ทั้งหมด เราทิ้งข้อมูลทุกไบต์นี้ลงบนเว็บมืด
เครือข่ายหลัก ทุกที่ เราให้โลกเห็นว่าอีเธอร์คือ
อะไร วิธีการแบบ ‘แพดเผา’ พวกเขาซ่อนตัว
ไม่ได้ถ้าทุกคนมอง”

บรรยากาศในห้องแข่งค้ำ หลินเว่ยหยุดเก็บ
ข้าวของและมองเขา และเป็นครั้งแรกที่เขาเห็น
ไม่ใช่แค่ความขัดแย้ง แต่สิ่งที่คล้ายกับความ
สงสาร

“คุณคิดว่านั่นคือทางออกหรือ” เธอถามด้วย
น้ำเสียงที่แผ่วเบาอย่างอันตราย “คุณปล่อย...
เจ้าสัตว์ประหลาดนี่ออกมาสู่จัตุรัสสาธารณะ
แล้วคุณคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้น”

“ความจริงจะทำให้เราเป็นอิสระ!” วิลเลียม
ยืนยัน เสียงของเขาสูงขึ้น “ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะรู้!”

“ผู้คนจะตื่นตระหนก!” ในที่สุดหลินเว่ยก็
ควบคุมตัวเองไม่ได้ เธอก้าวเท้าเข้าหาเขาอย่าง

กะทันหัน พร้อมกับซีไปยังโลกภายนอกหน้าต่าง
“เจ้าจะลดชนวนวิกฤตการเงินโลกในช่วงข้ามคืน
เจ้าจะก่อจลาจลในเมืองใหญ่ทุกเมือง รัฐบาลที่
มั่นคงและเปราะบางจะล่มสลาย สุนัขจิ้งจอกแห่ง
อำนาจจะถูกเติมเต็มโดยขุนศึกและผู้มีอำนาจ
มันจะโกลาหล วิลเลียม ความวุ่นวาย และใน
ความวุ่นวายนั้น อีเธอร์จะไม่เห็นวณา พวกเขา
จะเข้ามาและเสนอ ‘ทางออก’ ของพวกเขา นั่น
คือการควบคุมทั้งหมด เพื่อแลกกับความสงบ
เรียบร้อย เจ้าจะหยุดยั้งพวกเขาไม่ได้ เจ้าจะมอบ
โลกให้พวกเขาบนจานเงิน และฆ่าคนไปหลาย
ล้านคน!”

คำพูดของเธอค้างอยู่ในอากาศ แต่ละคำราวกับ
เสียงกระทบกัน วิลเลียมมองเห็นตรรกะอันน่า
สะพรึงกลัวในนั้น อนาคตอันเลวร้ายที่ผุดขึ้นมา

จากแผนการในอุดมคติของเขาเอง แต่ทางเลือก
อื่นก็ดูสิ้นหวังไม่แพ้กัน

“แล้วไงต่อ?” เขาตะโกน ความหงุดหงิดเดือด
พล่าน “เราทำตามวิธีของคุณนั้นหรือ? คุณกับ
ปิ่นและความโกรธแค้นอันชอบธรรมของคุณ
ต่อสู้กับกองทัพส่วนตัวของพวกเขาทั้งนั้นหรือ?
คุณจะตายก่อนที่จะเข้าใกล้ออสติสเตร์ ฟินช์ได้
ภายในหนึ่งไมล์!”

“มันเป็นหนทางเดียวที่ไม่จบลงด้วยไฟลุกลาม
ไปทั่วโลก!” เธอตะโกนกลับ อารมณ์ดีบๆ กัด
กินความสงวนท่าทีตามปกติของเธอ “เราต้อง
ตัดหัวงูให้ขาดอย่างเด็ดขาดและแม่นยำ อย่า
ปล่อยพิษลงสู่แหล่งน้ำ!”

พวกเขาขึ้นประจันหน้ากันในแสงสลัว
จุดมุ่งหมายร่วมกันพังทลาย ถูกแทนที่ด้วยภาพ
แห่งความรอดสองภาพที่ตรงกันข้ามกันอย่าง
สิ้นเชิง ความไว้วางใจที่พวกเขาสร้างขึ้น สาย
สัมพันธ์ที่ไม่อาจเอ่ยออกมาซึ่งหลอมรวมกัน
ด้วยไฟ กำลังแตกสลายราวกับกระจกเงาของ
เมืองที่อยู่ภายนอก

“วิถีของคุณคือความซื่อสัตย์” หลินเว่ยกล่าว
เสียงของเธอเปลี่ยนเป็นเสียงกระซิบอันเป็นพิษ
“ซ่อนตัวอยู่หลังแบ็นทิมพ์ ปล่อยโรคระบาด และ
หวังสิ่งที่ดีที่สุด มันไม่ใช่ความกล้าหาญ แต่มัน
คือความประมาท”

“และวิถีของคุณคือสิ่งตกทอด!” วิลเลียมโต้กลับ หัวใจของเขาเจ็บปวด “นักรบผู้เดียวดายในภารกิจที่ถึงคราวเคราะห์ร้าย! เจ้าหมกมุ่นอยู่กับการโจมตีที่แม่นยำจนมองไม่เห็นสนามรบที่ใหญ่กว่านี้! นี่ไม่ใช่หนังสือลับระทึกขวัญนะ หลิน! นี่มันเรื่องจริง!”

ไม่มีอะไรจะพูดอีกแล้ว ช่องว่างระหว่างพวกเขากว้างเกินไป ปรัชญาของพวกเขาขัดแย้งกันอย่างลึกซึ้งเกินไป หลินเว่ยสะพายกระเป๋าใบหน้าของเธอเหมือนหน้ากากอีกครั้ง แต่รอยแตกยังคงมองเห็นได้

“ข้าจะตามล่าฟินซ์ ข้าจะหาวิธีเข้าถึงตัวเขา
เปิดเผยเขาในแบบที่อีเธอร์ไม่มีช่องทางให้หลบ
เลี้ยง”

วิลเลียมสายหัว หัวเราะอย่างขมขื่นหลุดออกมา
จากริมฝีปาก “เจ้าจะต้องตายแน่ๆ”

“นั่นเป็นความเป็นไปได้ที่ข้ายอมรับมานาน
แล้ว” เธอกล่าวพลางเดินไปที่ประตู เธอหยุด มือ
ของเธอวางอยู่บนลูกบิดประตู แต่ไม่ได้หัน
กลับไปมอง “อย่าเปิดเผยข้อมูลนะ วิลเลียม เพื่อ
โลกที่คุณคิดว่ากำลังช่วยอยู่ ฉันขอรับรองคุณ
อย่า”

แล้วเธอก็หายไป ประตูถูกปิดลง เสียงสุดท้าย
ราวกับเสียงปืน

วิลเลียมอยู่คนเดียวในความเงียบ เสียงฮัมจาก
แล็ปท็อปเป็นสัญญาณเดียวของชีวิต บน
หน้าจอ ข้อมูลอันน่าประหลาดรออยู่ เพียงกด
แป้นพิมพ์ครั้งเดียว เขาก็ปลดปล่อยความจริงได้
เขามองจากหน้าจอไปยังประตู จากอาคารแห่ง
การเปิดเผยครั้งใหญ่ไปยังเส้นทางแห่งเงาอัน
โดดเดี่ยว

ฝนยังคงตกอย่างต่อเนื่อง แสงนีออนของเมือง
ยังคงฉายแสงออกมา และกระจกสองซีกที่แตก
สลาย แต่ละซีกสะท้อนอนาคตอันน่าสพรึงกลัว
ที่แตกต่างกัน เคลื่อนตัวออกไปในยามราตรีบน
เส้นทางคู่ขนานที่ขัดแย้งกัน ไล่ล่าศัตรูคนเดิม

และเมื่อทำเช่นนั้น พวกเขา ก็กลายเป็นภัย
คุกคามซึ่งกันและกัน การไล่ล่าไม่ใช่แค่เรื่อง
ของฮีโร่หรืออีกต่อไป แต่มันคือการแข่งขันเพื่อดู
ว่าวิสัยทัศน์แห่งความยุติธรรมของใครจะอยู่รอด

ตอนที่ 5

กระต่ายขาว

เส้นทางของวิลเลียมนำพาเขาไปสู่ผู้ค้า
ข้อมูลสันโดษที่รู้จักกันในชื่อ "กระต่ายขาว" ซึ่ง
ปฏิบัติการจากแหล่งหลบภัยข้อมูลอันแข็งแกร่ง
ในไอซ์แลนด์ เพื่อให้ได้มาซึ่งผู้ชม วิลเลียมต้อง
ผ่าน "พิธีกรรมแห่งการเปลี่ยนผ่าน" ในโลก
ดิจิทัล รอดชีวิตจากการโจมตีทางไซเบอร์อัน
โหดร้ายหลายครั้งที่คุกคามจะลบล้างตัวตนและ
ดูดกลืนทรัพยากรของเขา ในขณะเดียวกัน
เส้นทางของหลิน เวยกี้พาเธอกลับไปยังบุคคลผู้
หนึ่งที่เข้าใจระบบการควบคุม นั่นคือ ดร. อริสรา
ชาน ผู้ถูกคุมขังในเรือนจำซูเปอร์แม็กซ์ในกรุง
เฮก การพบกันของพวกเขาเปรียบเสมือนเกม
หมากรุกจิตวิทยาที่ตึงเครียด ชานผู้หลงใหลใน
คู่ต่อสู้ที่คู่ควร ได้ให้ข้อคิดสำคัญแก่หลิน เวยกี้ว่า
"แมนทีสไม่สามารถถูกฆ่าได้เพราะมันเป็นระบบ
กระจายอำนาจ การจะเอาชนะมันได้ คุณต้องหา

หัวไม่เจอ คุณต้องกลายเป็นไวรัสและเขียนโค้ด
หลักใหม่"

รอยร้าวระหว่างพวกเขาคือความเจ็บปวดทาง
กาย รวากับแขนขาที่ไร้วิญญาณของ
ความสัมพันธ์ที่ถูกตัดขาด ในช่วงไม่กี่วัน
หลังจากการแยกทาง โลกทั้งใบรู้สึกเย็นชา
เฉียบคม และอันตรายยิ่งกว่าสิ่งใด พวกเขาอยู่
กันตามลำพัง ดวงดาวสองดวงที่ลุกโชนอยู่ใน
ความว่างเปล่า ถูกดึงดูดเข้าหาแรงโน้มถ่วงอัน
มืดมิดเดียวกัน แต่อยู่บนเส้นทางโคจรที่ไม่มีวัน
บรรจบกันอีก

วิลเลียม: ประตุน้ำแข็ง

โลกของวิลเลียมหดเล็กลงเหลือเพียงแสง
เรืองรองจากจอภาพในบังเกอร์เช่าเรคยาวิก
หลุมที่บุด้วยคอนกรีต มีกลิ่นดินชื้นและ
วงจรไฟฟ้าที่ร้อนจัด ลมไอซ์แลนด์โหยหวนอยู่
ข้างนอก เป็นเสมือนเสียงประกอบที่ลงตัวกับ
ความอ้างว้างในหัวใจ คำเตือนของหลิน เว่ย์
ยังคงก้องอยู่ในใจ — "ผู้คนนับล้านถูกฆ่าตาย
ในความโกลาหล" — แต่ขนาดอันน่า
สะพรึงกลัวอันใหญ่หลวงของการสมรู้ร่วมคิด
ของอีเธอร์ก็เช่นกัน การปล่อยข้อมูลสาธารณะ
เปรียบเสมือนระเบิดมือ แต่ทางเลือกอื่นคืออะไร?
ปล่อยให้พวกเขาชนะ?

การค้นหารีธีร์ว็อล์ฟข้อมูลที่ปลอดภัยและแม่นยำ
ยิ่งขึ้น นำพาเขาไปสู่มุมที่ลึกที่สุดและ
หวาดระแวงที่สุดของเว็บมืด สู่ตำนาน: กระจ่าง

ชาว พ่อค้ายาเสพติดผู้สันโดษผู้ปฏิบัติกรจาก
ป้อมปราการเซิร์ฟเวอร์ที่ฝังลึกอยู่ในชั้นดินเยือก
แข็งถาวรของไอซ์แลนด์ สฟิงซ์ดิจิทัลผู้ให้สิทธิ์
เข้าถึงเฉพาะผู้ที่รอดชีวิตจากการโจมตีทางไซ
เบอร์

วิลเลียมส่งคำขอของเขาเข้าไปในความว่าง
เปล่า คำตอบนั้นรวดเร็วและโหดร้าย

หน้าต่างปรากฏขึ้นบนหน้าจอของเขา ข้อความ
ธรรมดาบนพื้นหลังสีดำ

วอร์เรนมีประตูกมากมาย การจะตามหากระต่าย
คุณต้องพิสูจน์ก่อนว่าคุณไม่ใช่จิ้งจอก เอาชีวิต
รอดจากปริศนา

การโจมตีครั้งแรกเป็นการโจมตี DDoS ที่เรียบง่ายและรุนแรง เป็นคลื่นข้อมูลขยะจำนวนมากมหาศาลที่ออกแบบมาเพื่อทำลายระบบของเขา นิ้วของวิลเลียมพุ่งผ่านแป้นพิมพ์ สร้างไฟร์วอลล์ เปลี่ยนเส้นทางการรับส่งข้อมูล จิตใจของเขาสงบนิ่งท่ามกลางพายุดิจิทัล เขาผ่านมันมาได้ การป้องกันของเขายังคงมั่นคง

การโจมตีครั้งที่สองนั้นร้ายกาจยิ่งกว่า ไวรัสโพลีมอร์ฟิกที่เลื้อยผ่านโค้ดของเขา ปลอมตัวเป็นไฟล์ระบบ พยายามทำลายข้อมูลหลักของเขา นั่นคือไฟล์อีเธอร์ มันเป็นการแข่งขันกับเวลา เกมตีตัวตุนดิจิทัลที่ทำให้เขาเหงื่อออก กาแฟของเขาถูกกลืนและเย็นเฉียบ

เขากำจัดมันออกไปได้ แต่เขาก็เหนื่อย

การโจมตีครั้งที่สามเป็นเรื่องส่วนตัว หน้าจอของ
เขาสั่นไหว และทันใดนั้นเขาก็มองดูชีวิตของ
ตัวเอง รูปภาพจากพื้นที่เก็บข้อมูลบนคลาวด์
อีเมลส่วนตัว วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยของเขา
ทั้งหมดนี้เริ่มถูกทำลายและถูกลบทีละไฟล์ มัน
คือการโจมตีตัวตนของเขา การลบข้อมูลของวิ
ลเลียม เบ็คเกอร์อย่างเป็นระบบ

“ไม่...ไม่!” เขาคำราม ตอบโต้กลับไม่ใช่แค่
ด้วยโค้ด แต่ด้วยความโกรธแค้นอย่างสุดขีด นี่
ไม่ใช่การทดสอบอีกต่อไป แต่มันคือการละเมิด
เขาเปิดตัวเคาน์เตอร์แวร์ม โค้ดที่สามารถจำลอง
ตัวเองได้ ซึ่งติดตามการโจมตีกลับไปยังต้นทาง
และตัดการเชื่อมต่อ โดยเสียสละส่วนหนึ่งของ
ประวัติส่วนตัวของเขาเพื่อรักษาทุกอย่าง

ความเงิบงัน พายุสงบลง มือของเขาสั่นเทา บน
หน้าจอกของเขามีข้อความใหม่ปรากฏขึ้น คราว
นี้มีพิภัด

กระต่ายจะพบคุณ ลงตามสายไป

เขาจากไปแล้ว แต่ขณะที่เขามองไปยังช่องว่างที่
เคยเป็นความทรงจำ เขาสงสัยว่าเขาทิ้งส่วนใด
ของตัวเขาไว้เบื้องหลังในถุมมือดิจิทัลนั้น

หลิน เวย: ฝึในห้องซัง

ขณะที่วิลเลียมต่อสู้ในดินแดนดิจิทัลอันหนาว
เหน็บทางเหนือ หลิน เวยกลับจมดิ่งลงสู่ความ
หนาวเย็นอีกแบบหนึ่ง นั่นคือการกักขังอัน

บริษัทไร้เชื้อของเรือนจำขนาดใหญ่ที่สุดใน
กรุงเทพฯ อากาศบริสุทธิ์ราวกับน้ำยาฆ่าเชื้อ
ปราศจากกลิ่นและสิ่งมีชีวิตใดๆ แตกต่างอย่าง
สิ้นเชิงกับสภาพทรุดโทรมของบ้านปลอดภัยเก่า
ของพวกเขา เสียงประตูดุ๊กความปลอดภัยอัน
หนักหน่วงแต่ละบานเปรียบเสมือนจุดจบประโยค
บ่งบอกถึงการก้าวเข้าสู่โลกแห่งผลกระทบถาวร
ของเธอ

เธอถูกนำตัวไปยังห้องเยี่ยมที่กั้นด้วยกำแพง
กระจกอะคริลิกที่แข็งแรงทนทาน อีกด้านหนึ่ง
ดร.อริสรา ชาน ถูกพาตัวเข้ามา โดยข้อมือและ
ข้อเท้าของเธอถูกใส่กุญแจมือ เธอเป็นผู้หญิง
ตัวเล็ก ตัวเล็กกว่ายามสองคน แต่การปรากฏตัว
ของเธอทำให้พื้นที่นั้นดูเต็มไปหมด ดวงตาคม
กริบและเนียนคมราวกับจะจับต้องหลินเวย์ได้

ทันที รอยยิ้มจางๆ ที่รู้ทันปรากฏขึ้นบนริมฝีปาก
ของเธอ

“เจ้าหน้าที่หลิน” เสียงของชานดังออกมาจาก
อินเทอร์เน็ตคอม ชัดเจนและไพเราะ “หรือว่าเป็น
อดีตเจ้าหน้าที่หลิน? ชาวจากปักกิ่งมัน...
คลุมเครือ ดูเหมือนว่าเธอจะเข้าร่วมชมรมของ
ฉัน ชมรมของคนที่มีมองเห็นระบบชัดเจนเกินไป
เพื่อประโยชน์ของตัวเอง”

หลินเว่ยยังคงยืนอยู่ ท่าทางแข็งทื่อ “ฉันไม่ได้มา
ที่นี่เพื่อคุยเล่นๆ นะ หมอ”

“ไม่ เธอมาที่นี่เพราะเธอกำลังล่าตัวกแตนดำ
ขาว และเธอก็รู้ว่าการยิงมันเหมือนกับ

พยายามยิงลม” ชานโน้มตัวไปข้างหน้า โข่ของ
เธอกระทบกันเบาๆ “เธอมาหาสถาปนิกแล้ว
ช่างประจบประแจงจริงๆ”

“เธอออกแบบหลักการสำคัญของมัน” หลินเว่
ยกกล่าว “ฉันต้องรู้วิธีการจัดมัน”

ชานหัวเราะ เสียงแหบแห้งแผ่วเบา “ง่ามันเลย
หรือ? คุณยังคิดแบบเส้นตรงและรุนแรงแบบนั้น
อีก นั่นแหละคือเหตุผลที่คุณจะแพ้ แมนทิส
ไม่ใช่หน่วยเดียว แต่มันเป็นระบบกระจายตัว
จิตใจที่รวมกลุ่มกัน มันมีอยู่ในเซิร์ฟเวอร์คลาวด์
ของอีเธอร์ ในอัลกอริทึมทางการเงินของวอลล์
สตรีท ในระบบเครดิตทางสังคมของประเทศคุณ

และในจิตใจสำนึกของทุกคนที่ใช้อุปกรณ์

'อัจฉริยะ'"

จิตใจของหลิน เว่ย แล่นพล่าน เชื่อมโยงจุด
ต่างๆ เข้าด้วยกัน โปรไฟล์ทางการเมือง การปั้น
ตลาด มันไม่ใช่แผนควบคุม แต่มันคือการ
ควบคุมตัวเองที่กำลังเคลื่อนไหวยู่ "ห้วยอมมี
เสมอ จุดแห่งความล้มเหลว"

"ตัดหัวหนึ่ง หัวก็จะงอกขึ้นมาอีกสอง อลิสแตร์
ฟินช์? หุ่นเชิด หน้ากากที่ดูดีสำหรับห้องประชุม
กำจัดเขา แล้วระบบก็จะแต่งตั้งใหม่ แมนทิสคือ
ซีอีโอตัวจริง" ดวงตาของชานเป็นประกายด้วย
ความกระตือรือร้นทางปัญญา "คุณไม่สามารถ
ต่อสู้กับเครือข่ายด้วยกระสุนปืน คุณต้องต่อสู้
กับมันด้วยไวรัสที่ดีกว่า"

หลินเว่ยซ่งกั๋ง คำๆ นั้นค้างคาอยู่ในอากาศ
ระหว่างพวกเขา ไวร้ส

“เจ้าเป็นส่วนหนึ่งของมันแล้ว เจ้าหน้าที่หลิน
จุดข้อมูลลับ ความผิดปกติ” ชานกล่าวต่อ เสียง
ของเธอเปลี่ยนเป็นเสียงกระซิบแบบสมคบคิด
“ระบบจะพยายามกักกันเจ้า เพื่อลบเจ้า โอกาส
เดียวของเจ้าคือหยุดพยายามเป็นนักล่า เจ้าต้อง
กลายเป็นเชื้อโรค”

“นั่นหมายความว่าอย่างไร” หลินเว่ยถาม สติ
ของเธอเริ่มสั่นคลอน

“หมายความว่าเจ้าหาหัวไม่เจอ เจ้าต้อง
กลายเป็นไวร้สและเขียนโค้ดหลักใหม่” ชานเอน

หลัง การบรรยายของเธอจบลง “เจ้าต้องใส่
ความขัดแย้งเข้าไปในตรรกะของมัน ความจริงที่
มันคำนวณไม่ได้ เจ้าต้องทำให้มันตั้งคำถามถึง
จุดประสงค์พื้นฐานของมันเอง เมื่อนั้นมันจึงจะ
หันกลับมาทำร้ายตัวเอง”

ยามแต่ะไหล่ชาน เวลาหมดลง ขณะที่เธอถูกพา
ตัวไป เธอเหลือบมองหลินเว่ย “มันเป็นแบบแผน
ที่สวยงาม ข้าตั้งตารอที่จะเห็นว่าเจ้าจะทำลาย
มันได้อย่างไร”

หลินเว่ยยืนโดดเดี่ยวในห้องอันว่างเปล่า คำพูด
ของชานดังก้องอยู่ในความเงียบ เธอมาเพื่อตาม
หากุญแจ และได้รับเชื้อโรค ภารกิจนี้ไม่ได้
เกี่ยวกับการทำลายล้างอีกต่อไป แต่เกี่ยวกับการ
การทุจริต

การบรรจบกัน

คืนนั้น ในบังเกอร์น้ำแข็งของเขา ในที่สุดวิ
ลเลียมก็ได้เผชิญหน้ากับกระต่ายขาว มันไม่ใช่
มนุษย์ แต่เป็นอวตาร AI ระเบียบระดับที่ฉายอยู่บน
ผนังจอ — สิ่งมีชีวิตแห่งข้อมูลอันบริสุทธิ์

ขณะเดียวกัน ในบ้านพักปลอดภัยที่มองเห็น
คลองตัดชั้ที่ปกคลุมไปด้วยหมอก หลินเว่ยจ้อง
มองแผนผังสถาปัตยกรรมของตึกแทนตำข้าว
มองว่ามันไม่ใช่ป้อมปราการที่ถูกล้อมโจมตี แต่
เป็นโฮสต์ที่ถูกแพร่เชื้อ

ทั้งคู่ ทั้งโดดเดี่ยวและบอบช้ำ ได้รับบทเรียน
เดียวกันในภาษาที่ต่างกัน คุณไม่สามารถต่อสู้
กับศัตรูแบบใหม่ด้วยอาวุธแบบเก่าได้ วิลเลียม

ได้เรียนรู้ถึงพลังของภัยคุกคามแบบกระจาย
อำนาจผ่านการทดลองอันโหดร้าย หลินเวย์ได้
เรียนรู้ถึงความจำเป็นของการรักษาแบบกระจาย
อำนาจผ่านการเล่นหมากรุกจิตวิทยา

เส้นทางไม่ได้ขนานกันอีกต่อไป พวกมันกำลัง
หมุนวนเข้าสู่ภายใน มุ่งสู่ภารกิจที่เป็นไปไม่ได้
เช่นเดิม เพื่อช่วยโลก คนหนึ่งจะต้องเขียนความ
จริงขึ้นใหม่ ส่วนอีกคนจะต้องกลายเป็น
วิญญาณในเครื่องจักร การตามล่าตักแต่น
สิ้นสุดลงแล้ว การติดเชื่อกำลังจะเริ่มต้นขึ้น